Lovforslag nr. L 77. Fremsat den 27. februar 2008 af justitsministeren (Lene Espersen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om Det Centrale Dna-profil-register, retsplejeloven, lov om registrering af køretøjer og lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet

(Gennemførelse af Prümafgørelsen om udveksling af oplysninger om dna-profiler, fingeraftryk og køretøjer m.v.)

§ 1

I lov nr. 434 af 31. maj 2000 om Det Centrale Dna-profil-register, som ændret ved § 1 i lov nr. 369 af 24. maj 2005 og lov nr. 1559 af 20. december 2006, foretages følgende ændring:

1. I *§ 5* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union kan til brug for efterforskningen af en konkret straffesag ved elektronisk søgning sammenligne en dna-profil, der indgår i efterforskningen, med registerets dna-profiler.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

§ 2

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1261 af 23. oktober 2007, som ændret senest ved lov nr. 67 af 11. februar 2008, foretages følgende ændring:

1. Efter § 116 indsættes:

»**§ 116 a.** Den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union kan til brug for efterforskningen af en konkret straffesag ved elektronisk søgning sammenligne et fingeraftryk, der indgår i efterforskningen, med fingeraftryk i politiets centrale finger- og håndaftryksregister.«

§ 3

I lov nr. 309 af 19. april 2006 om registrering af køretøjer, som ændret ved § 3 i lov nr. 106 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

1. Efter § 17 indsættes:

»**§ 17 a.** Oplysningerne i Køretøjsregisteret kan videregives til politiet.

Stk. 2. Skatteministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler om videregivelse af oplysninger efter stk. 1.

Stk. 3. Rigspolitichefen kan give den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union adgang til at foretage elektronisk søgning i de oplysninger fra Køretøjsregisteret, der er videregivet til politiet, til brug for efterforskningen af en konkret straffesag eller en konkret sag om opretholdelse af den offentlige sikkerhed.«

§ 4

I lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, jf. lovbekendtgørelse nr. 780 af 28. juni 2007, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 15, stk. 1, nr. 4,* ændres »medlemsstat« til: »kontraherende stat«.

2. I *§ 15, stk. 1, nr. 5,* ændres »andre medlemsstater« til: »andre kontraherende stater«, og »medlemsstat« ændres til: »kontraherende stat«.

Justitsmin., j.nr. 2007-7700-0076

3. I *§ 15, stk. 1, nr. 6,* ændres »andre medlemsstater« til: »andre kontraherende stater«.

§ 5

Stk. 1. Bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 om forbrydelser mod den offentlige myndighed m.v. og kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv m.v. finder også anvendelse, når forholdet er begået mod eller af embedsmænd fra et andet land under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer.

Stk. 2. Klager over adfærd, der er udvist af en embedsmand fra et andet land under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer, behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 93 b og 93 d.

Stk. 3. Justitsministeren udbetaler erstatning for skade, der forvoldes af embedsmænd fra et andet land under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer, og som efter dansk ret medfører erstatningspligt.

Stk. 4. Justitsministeren udbetaler erstatning for skade, der forvoldes af den danske stat, og som skyldes brug af urigtige oplysninger modtaget fra et andet land i medfør af Prümafgørelsen. Erstatning kan nedsættes eller nægtes, hvis den erstatningssøgende selv har givet anledning til skaden.

§ 6

Stk. 1. Justitsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 2, og kan herunder fastsætte, at lovens §§ 1-3 og 5 træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 2. § 4 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 7

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1 og 5 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning ... 2854
2. Prümafgørelsen ... 2855
2.1. Baggrund ... 2855
2.2. Prümafgørelsens hovedindhold ... 2855
2.2.1. Online-adgang og anmodning om opfølgning (Kapitel 2) ... 2855
2.2.1.1. Dna-profiler (Artikel 2-7) ... 2855
2.2.1.2. Fingeraftryksoplysninger (Artikel 8-11) ... 2856
2.2.1.3. Oplysninger i køretøjsregistre (Artikel 12) ... 2857
2.2.2. Store arrangementer (Kapitel 3) ... 2857
2.2.2.1. Videregivelse af andre oplysninger end personoplysninger (Artikel 13) ... 2857
2.2.2.2. Videregivelse af personoplysninger (Artikel 14 og 15) ... 2857
2.2.3. Foranstaltninger til forebyggelse af terrorforbrydelser (Kapitel 4) ... 2857
2.2.4. Andre former for samarbejde (Kapitel 5) ... 2857
2.2.4.1. Fælles operationer (Artikel 17) ... 2857
2.2.4.2. Bistand i forbindelse med forsamlinger af mange mennesker, katastrofer og alvorlige ulykker (Artikel 18) ... 2858
2.2.4.3. Brug af våben, ammunition og udstyr (Artikel 19) ... 2858
2.2.4.4. Almindelige civilretlige ansvarsregler (artikel 21) ... 2858
2.2.4.5. Strafferetligt ansvar (Artikel 22) ... 2858
2.2.5. Almindelige bestemmelser om databeskyttelse (Kapitel 6) ... 2859
2.2.5.1. Databeskyttelsesniveau (Artikel 25) ... 2859
2.2.5.2. Formålet med behandling af personoplysninger (Artikel 26) ... 2859
2.2.5.3. Videregivelse af personoplysninger (Artikel 27) ... 2859
2.2.5.4. Oplysningernes rigtighed, aktualitet og lagringstid (Artikel 28) 2859
2.2.5.5. Tekniske og organisatoriske foranstaltninger (Artikel 29) ... 2860
2.2.5.6. Registrering (logning) af anvendelse af personoplysninger (Artikel 30) ... 2860
2.2.5.7. Den registreredes rettigheder og skadeserstatning (Artikel 31) 2860
2.2.5.8. Oplysninger efter anmodning fra medlemsstaterne (Artikel 32) 2861
2.2.6. Gennemførelsesbestemmelser og afsluttende bestemmelser (Kapitel 7) 2861
2.3. Gældende ret ... 2861
2.3.1. Databeskyttelse mv. ... 2861
2.3.2. Det Centrale Dna-profil-register ... 2862
2.3.3. Det centrale finger- og håndaftryksregister ... 2863
2.3.4. Politiets adgang til at foretage legemsindgreb ... 2863
2.3.5. Køretøjsregisteret ... 2863
2.3.6. Udenlandske embedsmænd mv. ... 2863
2.3.7. Erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning ... 2864

2.4. Justitsministeriets overvejelser 2864
2.4.1. Databeskyttelse 2864
2.4.2. Det Centrale Dna-profil-register 2865
2.4.3. Det centrale finger- og håndaftryksregister 2866
2.4.4. Politiets adgang til at foretage legemsindgreb 2866
2.4.5. Køretøjsregisteret 2866
2.4.6. Udenlandske embedsmænd 2866
2.4.7. Erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning 2868
2.5. Erklæringer mv. i forbindelse med Prümafgørelsen 2868
2.6. Forholdet til grundloven 2868
3. Rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder 2868
3.1. Rådsafgørelsens hovedindhold 2868
3.2. Bistand til eller fra en anden EU-medlemsstat 2869
3.3. Justitsministeriets overvejelser 2870
4. Retshjælp mellem EU-medlemsstaterne og Island og Norge 2870
4.1. Retsgrundlaget for udøvelse af retshjælp 2870
4.2. EU-aftalen med Island og Norge 2871
4.3. Justitsministeriets overvejelser 2872
5. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige 2873
6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv. 2873
7. De administrative konsekvenser for borgere 2873
8. De miljømæssige konsekvenser 2873
9. Forholdet til EU-retten 2873
10. Hørte myndigheder og organisationer mv. 2874
11. Sammenfattende skema 2875

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er bl.a. at foretage de ændringer af lovgivningen, der er nødvendige for at gennemføre udkastet til Rådets afgørelse om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (den såkaldte Prümafgørelse). Der blev opnået politisk enighed blandt EU-medlemsstaterne om udkastet til Prümafgørelse på et rådsmøde (retlige og indre anliggender) den 12.-13. juni 2007. Udkastet til rådsafgørelse er medtaget som bilag 2 til lovforslaget.

Prümafgørelsen vedrører navnlig udveksling af oplysninger mellem de myndigheder, som har ansvaret for forebyggelse og efterforskning af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet. Prümafgørelsen vil således forbedre udvekslingen af oplysninger imellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union, idet staterne bl.a. giver hinanden en vis elektronisk adgang til deres dna-analysedatabaser, fingeraftryksidentifikations-systemer og køretøjsregistre. Endvidere indeholder Prümafgørelsens kapitel 5 en række bestemmelser om andre former for politisamarbejde, herunder bl.a. politisamarbejde i form af fælles operationer og bistand i forbindelse med forsamlinger af mange mennesker.

Prümafgørelsen indebærer navnlig, at der gives hver medlemsstat en begrænset adgang til de andre medlemsstaters dna- og fingeraftryksregistre med henblik på at få oplyst, om en dna-profil eller et fingeraftryk er kendt i en anden medlemsstat (et såkaldt "hit"). Der gives derimod ikke direkte adgang til de bagvedliggende oplysninger om dna-profilen eller fingeraftrykket (f.eks. oplysninger om navnet på en registreret), og den søgende medlemsstat må derfor i tilfælde af et "hit" fremsætte anmodning til den pågældende medlemsstat via de sædvanlige procedurer om gensidig retshjælp.

Prümafgørelsen effektiviserer således efterforskningen, idet en medlemsstat kan målrette sine anmodninger om retshjælp til de stater, der har oplysninger om en dna-profil eller et fingeraftryk.

For så vidt angår motorkøretøjer indebærer Prümafgørelsen, at der gives medlemsstaterne online-adgang til oplysningerne i hinandens køretøjsregistre.

Lovforslaget indebærer bl.a. ændringer af lov om Det Centrale Dna-profil-register, retsplejeloven og lov om registrering af køretøjer med henblik på at kunne forbedre udvekslingen af oplysninger om dna-profiler, fingeraftryk og køretøjer i forbindelse med opklaring af kriminalitet mv.

Desuden er formålet med lovforslaget at foretage de ændringer af lovgivningen, der er nødvendige for at gennemføre udkastet til Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer. Der blev opnået politisk enighed blandt EU-medlemsstaterne om udkastet til rådsafgørelse på et rådsmøde (retlige og indre anliggender) den 8.- 9. november 2007. Udkastet til rådsafgørelse er medtaget som bilag 3 til lovforslaget.

Lovforslaget indebærer endvidere et forslag om fastsættelse af regler om strafansvar og erstatningsansvar for udenlandske embedsmænd, der udfører opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller efter Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer, samt en særlig bestemmelse om den danske stats erstatningsansvar i tilfælde, hvor brugen af urigtige oplysninger leveret fra et andet land, der har tilsluttet sig Prümafgørelsen, medfører skade.

Endelig er formålet med lovforslaget at gennemføre de ændringer af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, der er nødvendige for, at Danmark kan tiltræde aftalen af 19. december 2003 mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil. Rådets afgørelse om aftalen er medtaget som bilag 4 til lovforslaget.

Med vedtagelsen af dette lovforslag giver Folketinget sit samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, til, at Danmark kan medvirke til at vedtage Prümafgørelsen og rådsafgørelsen om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer.

Endvidere giver Folketinget med vedtagelsen af dette lovforslag sit samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, til, at Danmark kan tiltræde aftalen af 19. december 2003 mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil.

I forbindelse med vedtagelsen af Prümafgørelsen vil regeringen afgive de erklæringer, der er nævnt under pkt. 2.5.

2. Prümafgørelsen

2.1. Baggrund

Prümafgørelsen vil indebære en omdannelse til EU-lovgivning af visse centrale dele af aftalen af 27. maj 2005 mellem Belgien, Frankrig, Holland, Luxembourg, Spanien, Tyskland og Østrig om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme, grænseoverskridende kriminalitet og ulovlig migration (den såkaldte Prümtraktat). Med Prümafgørelsen intensiveres samarbejdet i sager, der er omfattet af EU-traktatens afsnit VI om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.

2.2. Prümafgørelsens hovedindhold

2.2.1. Online-adgang og anmodning om opfølgning (Kapitel 2)

2.2.1.1. Dna-profiler (Artikel 2-7)

Efter Prümafgørelsens *artikel 2, stk. 1,* forpligtes medlemsstaterne til at oprette nationale dna-analysedatabaser med henblik på efterforskning af strafbare handlinger. Det følger af bestemmelsens *stk. 2,* at medlemsstaterne skal sikre, at den nationale dna-analysedatabase indeholder såkaldte referencedata. Referencedata omfatter udelukkende dna-profiler fastlagt på grundlag af et referencenummer og den ikkekodende del af dna, dvs. talprofiler, der ikke kan bruges til at udlede oplysninger om en persons genetiske karakteristika, arveanlæg, udseende, sygdomsdispositioner eller lignende. Referencedata må ikke indeholde oplysninger, som kan danne grundlag for en direkte identifikation af den registrerede. Uidentificerede dna-profiler skal kunne genkendes som sådanne.

Efter *artikel 3, stk. 1,* skal medlemsstaterne give de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter adgang til referencedataene i deres dna-analysedatabaser med ret til at foretage elektronisk søgning heri ved sammenligning af dna-profiler. Søgningen må kun foretages i enkelttilfælde og med henblik på efterforskning af strafbare handlinger og under overholdelse af den anmodende medlemsstats nationale lovgivning. Hvis der ved elektronisk søgning konstateres overensstemmelse mellem to dna-profiler, følger det af bestemmelsens *stk. 2,* at den søgende stats nationale kontaktpunkt skal modtage elektronisk oplysning om de relevante referencedata. Hvis der ikke konstateres overensstemmelse, meddeles dette elektronisk. Dette system beskrives almindeligvis som et »hit/no hit«-system, da den søgende medlemsstat alene får meddelelse om, hvorvidt der er et »hit«. Meddelelsen vil alt-

så *ikke* indeholde oplysninger, der kan danne grundlag for at identificere den registrerede person.

Det følger af *artikel 4, stk. 1,* at medlemsstater efter aftale med henblik på efterforskning af strafbare handlinger via deres nationale kontaktpunkter kan sammenligne deres uidentificerede dna-profiler med alle dna-profilerne i de andre medlemsstaters dna-analysedatabaser. Det følger endvidere af stk. 1, at leveringen til sammenligning af uidentificerede dna-profiler udelukkende sker, hvis den anmodende medlemsstats lovgivning giver mulighed herfor. Det følger desuden af bestemmelsens *stk. 2,* at hvis en medlemsstat ved sammenligning konstaterer, at de leverede dna-profiler stemmer overens med profilerne i dens dna-analysedatabaser, leverer den straks de relevante referencedata til den anden medlemsstats nationale kontaktpunkt.

Sammenligning efter artikel 4 adskiller sig på en række punkter fra sammenligningen efter artikel 3. Sammenligningen efter artikel 4 foregår via de nationale kontaktpunkter og indebærer i modsætning til søgning efter artikel 3 således ikke, at medlemsstaterne får terminaladgang til de andre medlemsstaters dna-analysedatabaser. Desuden kan sammenligningen efter artikel 3 kun foretages i enkelttilfælde, mens der efter artikel 4 kan foretages sammenligning af en større mængde af dna-profiler. Endvidere kan sammenligningen efter artikel 4 alene angå dna-profiler, som er uidentificerede i den anmodende stat, mens sammenligningen efter artikel 3 kan angå både uidentificerede og identificerede dna-profiler.

Det fremgår af *artikel 5,* at hvis det konstateres, at dna-profiler stemmer overens, finder den anmodede medlemsstats nationale lovgivning anvendelse på videregivelsen af yderligere personoplysninger og andre oplysninger vedrørende referencedataene.

Ifølge *artikel 6, stk. 1,* udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt med henblik på gennemførelsen af den levering af oplysninger, der er omhandlet i artikel 3 og 4. Det fremgår af *stk. 2,* at de nærmere enkeltheder vedrørende den tekniske gennemførelse af procedurerne i artikel 3 og 4 fastlægges i de gennemførelsesforanstaltninger, som træffes af Rådet efter afgørelsens artikel 33, jf. pkt. 2.2.6.

Endelig fremgår det af *artikel 7,* at hvis der som led i en igangværende efterforskning eller strafferetlig procedure ikke er adgang til en dna-profil for en bestemt person, der befinder sig på en anmodet medlemsstats område, yder den anmodede medlemsstat retshjælp ved at udtage og undersøge cellemateriale fra den pågældende og ved at levere den opnåede dna-profil. Der er dog kun pligt til at yde retshjælp, hvis en række betingelser er opfyldt: *For det første* skal den anmodende medlemsstat meddele, til hvilket formål udtagelsen mv. er nødvendig. *For det andet* skal den anmodende medlemsstat i overensstemmelse med sin lovgivning fremlægge en undersøgelseskendelse eller erklæring fra den kompetente myndighed, hvoraf det skal fremgå, at betingelserne for udtagelse og undersøgelse af cellemateriale ville være opfyldt, hvis den pågældende befandt sig på den anmodende medlemsstats område. *For det tredje* skal betingelserne for udtagelse og undersøgelse af cellemateriale og for levering af den opnåede dna-profil være opfyldt ifølge den anmodede medlemsstats lovgivning.

2.2.1.2. Fingeraftryksoplysninger (Artikel 8-11)

Det fremgår af *artikel 8,* at medlemsstaterne skal sikre, at databasen for de nationale elektroniske fingeraftryksidentifikationssystemer, som er oprettet til forebyggelse og efterforskning af strafbare handlinger, indeholder såkaldte referencedata. Det fremgår af bestemmelsen, at referencedata udelukkende omfatter fingeraftryksoplysninger og et referencenummer, og at referencedata ikke må indeholde oplysninger, der kan danne grundlag for umiddelbar identifikation af den registrerede. Det skal fremgå, om referencedataene angår en identificeret eller uidentificeret person.

Det fremgår af *artikel 9,* at medlemsstaterne med henblik på forebyggelse og efterforskning af strafbare handlinger giver de andre medlemsstaters kontaktpunkter adgang til referencedataene i de elektroniske fingeraftryksidentifikationssystemer med ret til at foretage elektronisk søgning heri ved sammenligning af fingeraftryksoplysninger. Søgning må kun foretages i enkelttilfælde og under overholdelse af den anmodende medlemsstats nationale lovgivning. Det er Justitsministeriets opfattelse, at henvisningen til forebyggelse ikke kan antages at være en henvisning til almindeligt kriminalpræventivt arbejde, men er en henvisning til forebyggelse af nært forestående strafbare handlinger, der efter dansk ret som udgangspunkt vil være omfattet af straffelovens regler om forsøg.

For så vidt angår adgangen til fingeraftryksregistre er der – ligesom efter artikel 3 om dna-profil-registre, jf. pkt. 2.2.2.1 – tale om et »hit/no hit«-system. Det fremgår således af *artikel 10,* at hvis det som led i proceduren i artikel 9 konstateres, at fingeraftryksoplysninger stemmer overens, finder den anmodede medlemsstats nationale lovgivning, herunder bestemmelserne om retshjælp, anvendelse på videregivelsen af yderligere personoplysninger og andre oplysninger vedrørende disse referencedata.

Ifølge *artikel 11, stk. 1,* udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt med henblik på gennemførelsen af den levering af oplysninger, der er omhandlet i artikel 9. Det fremgår endvidere af *stk. 2,* at de nærmere enkeltheder vedrørende den tekniske gennemførelse af procedurerne i artikel 9, stk. 1, fastlægges i de gennemførelsesforanstaltninger, som træffes af Rådet efter afgørelsens artikel 33.

2.2.1.3. Oplysninger i køretøjsregistre (Artikel 12)

Med henblik på at forebygge og efterforske strafbare handlinger og andre lovovertrædelser, der hører under domstolenes eller anklagemyndighedens kompetenceområde, og med henblik på opretholdelse af den offentlige sikkerhed skal medlemsstaterne give de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter adgang til oplysninger vedrørende ejere og køretøjer i de nationale køretøjsregistre med ret til at foretage elektronisk søgning i enkelttilfælde, jf. *artikel 12, stk. 1.* For så vidt angår køretøjsregistre er der således ikke kun tale om et »hit/no hit«-system, idet de nationale kontaktpunkter i de andre medlemsstater gives direkte terminaladgang (online-adgang) til visse oplysninger vedrørende ejere og køretøjer.

Ifølge *artikel 12, stk. 2,* udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt med henblik på gennemførelsen af den levering af oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Det fremgår endvidere af stk. 2, at de nærmere enkeltheder vedrørende den tekniske gennemførelse af proceduren fastlægges i de gennemførelsesforanstaltninger, som træffes af Rådet efter afgørelsens artikel 33.

2.2.2. Store arrangementer (Kapitel 3)

2.2.2.1. Videregivelse af andre oplysninger end personoplysninger (Artikel 13)

Det fremgår af *artikel 13,* at medlemsstaterne med henblik på forebyggelse af strafbare handlinger og opretholdelse af den offentlige orden og sikkerhed i forbindelse med store arrangementer med en grænseoverskridende dimension, navnlig sportsbegivenheder eller møder i Det Europæiske Råd, både efter anmodning og på eget initiativ giver hinanden andre oplysninger end personoplysninger, der er nødvendige i forbindelse hermed, under overholdelse af den leverende medlemsstats nationale lovgivning.

2.2.2.2. Videregivelse af personoplysninger (Artikel 14 og 15)

Artikel 14 omhandler – modsat artikel 13 – videregivelse af personoplysninger. Det følger af *artikel 14, stk. 1,* at medlemsstaterne med henblik på forebyggelse af strafbare handlinger og opretholdelse af den offentlige orden og sikkerhed i forbindelse med store arrangementer med en grænseoverskridende dimension, navnlig sportsbegivenheder eller møder i Det Europæiske Råd, både efter anmodning og på eget initiativ leverer hinanden personoplysninger, hvis leveringen af disse oplysninger er tilladt i henhold til den leverende medlemsstats nationale lovgivning, og hvis endelige domme eller andre oplysninger lader formode, at de pågældende vil begå strafbare handlinger under arrangementerne, eller at de udgør en fare for den offentlige orden og sikkerhed.

Det følger af bestemmelsens *stk. 2,* at personoplysningerne kun må behandles til de formål, der er anført i stk. 1, og i forbindelse med de specifikke arrangementer, som har givet anledning til, at de er blevet leveret. De leverede oplysninger skal straks slettes, når formålene er opfyldt eller ikke længere kan opfyldes. De leverede oplysninger skal under alle omstændigheder slettes senest efter et år.

Det fremgår af *artikel 15,* at hver medlemsstat udpeger et nationalt kontaktpunkt med henblik på levering af oplysninger efter artikel 13 og 14.

2.2.3. Foranstaltninger til forebyggelse af terrorforbrydelser (Kapitel 4)

Det fremgår af *artikel 16, stk. 1,* at medlemsstaterne under overholdelse af den nationale lovgivning i enkelttilfælde, herunder på eget initiativ, kan levere personoplysninger og andre oplysninger om bestemte personer, hvis de har en formodning om, at personerne vil begå strafbare handlinger, som omfattet af artikel 1-3 i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme. Det følger af *stk. 2,* at personoplysninger efter stk. 1 omfatter efternavne, fornavne, fødselsdato, fødested og en beskrivelse af de forhold, der giver anledning til formodningen.

Ifølge *stk. 3* skal hver medlemsstat udpege et nationalt kontaktpunkt, der skal varetage udvekslingen af oplysninger med de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter. Det fremgår af *stk. 4,* at den leverende medlemsstat kan fastsætte betingelser for den modtagende medlemsstats brug af disse oplysninger.

2.2.4. Andre former for samarbejde (Kapitel 5)

2.2.4.1. Fælles operationer (Artikel 17)

Det fremgår af *artikel 17, stk. 1,* at de kompetente myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget, kan etablere fælles patruljer og gennemføre andre fælles operationer på en medlemsstats område med deltagel-

se af embedsmænd fra en anden medlemsstat med henblik på at opretholde den offentlige orden og sikkerhed og forebygge strafbare handlinger. Medlemsstaterne har ikke nogen pligt til at etablere fælles patruljer eller gennemføre andre fælles operationer.

Det følger af bestemmelsens *stk. 2,* at værtsmedlemsstaten med den udstationerende medlemsstats samtykke kan give den udlånte embedsmand myndighedsbeføjelser i forbindelse med fælles operationer eller, hvis det er muligt i henhold til værtsmedlemsstatens lovgivning, tillade den udlånte embedsmand at udøve sine myndighedsbeføjelser i overensstemmelse med den udstationerende stats lovgivning. Disse myndighedsbeføjelser må kun udøves under ledelse af embedsmænd fra værtsmedlemsstaten. Det fremgår endvidere af stk. 2, at den udlånte embedsmand er underlagt værtsmedlemsstatens nationale lovgivning, og at værtslandet har ansvaret for embedsmandens handlinger.

Endelig fremgår det af *stk. 3,* at udlånte embedsmænd skal følge de instrukser, som værtslandets kompetente myndigheder giver.

2.2.4.2. Bistand i forbindelse med forsamlinger af mange mennesker, katastrofer og alvorlige ulykker (Artikel 18)

Det fremgår af *artikel 18,* at medlemsstaternes kompetente myndigheder yder hinanden gensidig bistand i forbindelse med forsamlinger af mange mennesker, store arrangementer, katastrofer og alvorlige ulykker ved tidligst muligt at underrette hinanden om sådanne situationer med grænseoverskridende følger. Desuden udveksler myndighederne relevante oplysninger samt træffer og koordinerer de politimæssige foranstaltninger, der er nødvendige på deres område i situationer med grænseoverskridende følger. Så vidt muligt sendes endvidere embedsmænd, specialister og rådgivere, og udstyr stilles til rådighed, hvis den medlemsstat, hvor arrangementet mv. finder sted, anmoder herom.

2.2.4.3. Brug af våben, ammunition og udstyr (Artikel 19)

Det fremgår af *artikel 19,* at en udsendende medlemsstats embedsmænd, der befinder sig på en anden medlemsstats område i forbindelse med en fælles operation i medfør af artikel 17 og 18, kan bære deres nationale uniformer. Endvidere kan de som udgangspunkt medtage de våben, den ammunition og det udstyr, som er tilladt ifølge den udstationerende medlemsstats nationale lovgivning. Medlemsstaterne kan imidlertid forbyde udlånte embedsmænd at bære bestemte typer våben, ammunition og udstyr eller i det hele taget at anvende våben, ammunition og lignende udstyr.

2.2.4.4. Almindelige civilretlige ansvarsregler (artikel 21)

Artikel 21 har til formål at fastlægge retningslinier for udbetaling af erstatning for skader, der forvoldes i forbindelse med opgaver, som efter artikel 17 og 18 udføres af en medlemsstats embedsmænd på en anden medlemsstats område.

Den grundlæggende regel er, at en medlemsstat er ansvarlig for enhver skade, der forvoldes af dens embedsmænd under sådanne operationer. Det følger således af *stk. 1,* at en medlemsstat er erstatningsansvarlig efter reglerne i en anden medlemsstat, hvis dets embedsmænd under udførelse af opgaver efter artikel 17 på en anden medlemsstats område forvolder skade. Dog skal den medlemsstat, på hvis område skaden er forvoldt, i første omgang udbetale erstatning for en sådan skade på samme måde, som hvis den var forvoldt af dens egne embedsmænd, jf. *stk. 2.* Den udsendende medlemsstat skal refundere de udgifter til erstatning, som er udbetalt af den anden medlemsstat i anledning af personskade, jf. *stk. 3.* For så vidt angår andre skader giver de enkelte medlemsstater afkald på at kræve skadeserstatning godtgjort af en anden medlemsstat, dog med forbehold af visse rettigheder over for tredjemand, jf. *stk. 6.*

Ifølge bestemmelsens *stk. 4* har værtsmedlemsstaten ansvaret for enhver skade, som en anden medlemsstats embedsmænd måtte forvolde under udøvelse af operationer efter artikel 18. Hvis skaden skyldes grov uagtsomhed eller forsætlig forsømmelse, kan værtsmedlemsstaten dog søge alle beløb, som den har udbetalt til skadelidte eller til personer, der har fremsat erstatningskrav på deres vegne, godtgjort af den udsendende medlemsstat, jf. *stk. 5.*

2.2.4.5. Strafferetligt ansvar (Artikel 22)

Artikel 22 indeholder bestemmelser om strafferetligt ansvar for strafbare handlinger begået af eller mod embedsmænd fra en medlemsstat, mens de udfører opgaver på en anden medlemsstats område i henhold til rådsafgørelsen. Det fastsættes, at sådanne embedsmænd i strafferetlig henseende skal sidestilles med embedsmænd i den medlemsstat, hvor de strafbare handlinger er begået.

2.2.5. Almindelige bestemmelser om databeskyttelse (Kapitel 6)

2.2.5.1. Databeskyttelsesniveau (Artikel 25)

Det følger af *artikel 25, stk. 1,* at hver medlemsstat i sin nationale lovgivning garanterer et beskyttelsesniveau for behandlingen af personoplysninger, der mindst svarer til det, som følger af Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger og tillægsprotokollen hertil af 8. november 2001.

Det følger endvidere af bestemmelsens *stk. 2,* at levering af personoplysninger ikke må ske, før bestemmelserne om databeskyttelse er gennemført i den nationale lovgivning på de berørte medlemsstaters område. Rådet afgør med enstemmighed, om denne betingelse er opfyldt.

2.2.5.2. Formålet med behandling af personoplysninger (Artikel 26)

Det fremgår af *artikel 26, stk. 1,* at den modtagende medlemsstat kun må behandle personoplysninger, som er modtaget fra en anden medlemstat, til det formål, hvortil oplysningerne er videregivet. Behandling til andre formål er kun tilladt efter forudgående samtykke fra den medlemsstat, der forvalter databasen, og kun under overholdelse af den modtagende medlemsstats nationale lovgivning. Samtykke kan gives, hvis behandling til sådanne andre formål er tilladt i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der forvalter databasen.

Det følger af *stk. 2,* at den medlemsstat, der søger eller sammenligner oplysninger, kun må behandle de oplysninger, der er videregivet i henhold til artikel 3, 4 og 9, med henblik på *at* fastslå om de sammenlignede dna-profiler eller fingeraftryksoplysninger stemmer overens, *at* udarbejde og indgive en politi- eller retsanmodning om retshjælp og *at* foretage registrering (logning) som omhandlet i artikel 30. Den medlemsstat, der forvalter databasen, må kun behandle de oplysninger, den har modtaget i henhold til artikel 3, 4 og 9, hvis dette er nødvendigt for at foretage en sammenligning, en elektronisk besvarelse af søgningen eller registrering (logning) som omhandlet i artikel 30.

Det fremgår af *stk. 3,* at oplysninger, der er videregivet i henhold til artikel 12, kun må bruges af den medlemsstat, der forvalter databasen, hvis dette er nødvendigt for at foretage en elektronisk besvarelse af søgningen eller en registrering (logning) som omhandlet i artikel 30. Den søgende medlemsstat må kun anvende de oplysninger, der er fundet ved søgningen, til det formål, som søgningen er foretaget på grundlag af.

For så vidt angår spørgsmålet om registrering (logning) efter Prümafgørelsens artikel 30 henvises til pkt. 2.2.5.6.

2.2.5.3. Videregivelse af personoplysninger (Artikel 27)

Det følger af *artikel 27,* at de leverede personoplysninger som udgangspunkt kun må behandles af myndigheder, organer og domstole, der har beføjelse til at udføre en opgave med henblik på de formål, der er nævnt i artikel 26. De leverede oplysninger må først videresendes til andre organer efter forudgående samtykke fra den leverende medlemsstat og under overholdelse af den modtagende medlemsstats lovgivning.

2.2.5.4. Oplysningernes rigtighed, aktualitet og lagringstid (Artikel 28)

Ifølge *artikel 28, stk. 1,* skal medlemsstaterne sikre personoplysningernes rigtighed og aktualitet. Hvis det viser sig, at der er leveret urigtige oplysninger eller oplysninger, der ikke skulle have været leveret, skal dette straks meddeles den modtagende medlemsstat, der har pligt til at rette eller slette oplysningerne. Hvis den modtagende myndighed har grund til at antage, at de leverede oplysninger er urigtige eller bør slettes, underretter den straks den leverende myndighed herom.

Det følger af bestemmelsens *stk. 2,* at oplysninger, hvis rigtighed anfægtes af den registrerede, og hvis rigtighed eller urigtighed ikke kan fastslås, skal forsynes med en påtegning herom efter anmodning fra den registrerede. Hvis der er givet en påtegning, kan denne kun fjernes med den registreredes samtykke eller på grundlag af en afgørelse truffet af den kompetente domstol eller det kompetente uafhængige databeskyttelsesorgan.

Det følger af *stk. 3,* at leverede personoplysninger slettes, hvis de ikke skulle have været leveret eller modtaget. Retmæssigt leverede og modtagne oplysninger slettes, hvis de ikke eller ikke længere er nødvendige til det formål, hvortil de er leveret. Hvis personoplysninger leveres uden anmodning, skal det modtagende organ straks kontrollere, om de er nødvendige til det formål, hvortil de er leveret. Retmæssigt leverede og modtagne oplysninger slettes desuden efter udløbet af den maksimumsperiode for opbevaring af oplysningerne, som er fastsat i den leverende medlemsstats nationale lovgivning, hvis det leverende organ har oplyst det modtagende organ om denne maksimumperiode ved leveringen. I stedet for at blive

slettet blokeres oplysningerne, hvis der er grund til at antage, at sletning vil skade den registreredes interesser. Blokerede oplysninger må kun videregives eller bruges til det formål, som blev tilgodeset, da sletningen blev undladt.

2.2.5.5. Tekniske og organisatoriske foranstaltninger (Artikel 29)

Det følger af *artikel 29, stk. 1,* at det leverende og det modtagende organ har pligt til effektivt at beskytte personoplysninger mod hændelig eller uautoriseret tilintetgørelse, hændeligt tab, uautoriseret adgang, uautoriseret eller hændelig ændring og uautoriseret videregivelse. Det fremgår af *stk. 2,* at enkelthederne i den tekniske udformning af den elektroniske søgeprocedure fastsættes i gennemførelsesforanstaltninger, som vedtages af Rådet efter artikel 33. Gennemførelsesforanstaltningerne skal sikre, at der træffes foranstaltninger til ved hjælp af den mest avancerede teknik *at* garantere databeskyttelse og datasikkerhed, *at* der anvendes anerkendte krypterings- og autoriseringsprocedurer, når de kompetente organer benytter almindeligt tilgængelige net, og *at* det i overensstemmelse med reglerne om registrering (logning) i afgørelsens artikel 30, jf. pkt. 2.2.5.6 umiddelbart nedenfor, kan kontrolleres, om søgninger er tilladt.

2.2.5.6. Registrering (logning) af anvendelse af personoplysninger (Artikel 30)

I medfør af *artikel 30* skal hver medlemsstat sikre, at enhver ikke-elektronisk levering og enhver ikke-elektronisk modtagelse af personoplysninger i det organ, der forvalter databasen, og i det søgende organ, registreres (logges) med henblik på at kontrollere, om leveringen er tilladt. Registreringen omfatter grunden til levering, de leverede oplysninger, datoen for leveringen og navnet eller referencekoden på det søgende organ og det organ, der forvalter databasen. Bestemmelsen er relevant i forhold til oplysninger, der leveres efter artikel 14 og 16, jf. pkt. 2.2.2.2 og 2.2.3.

I bestemmelsens *stk. 2* fastsættes regler for elektronisk søgning af oplysninger efter artikel 3, 9 og 12 eller elektronisk sammenligning i henhold til artikel 4. Det bestemmes således, at elektronisk søgning eller sammenligning kun må foretages af særligt bemyndigede embedsmænd fra de nationale kontaktpunkter. Efter anmodning forelægges listen over embedsmænd, der er bemyndigede til at foretage elektronisk søgning eller sammenligning, for de tilsynsførende myndigheder og for de andre medlemsstater. Hver medlemsstat sikrer, at enhver levering og modtagelse af personoplysninger i det organ, der forvalter databasen, og i det søgende organ registreres, herunder også meddelelsen om, hvorvidt der er fundet et »hit«. Registreringen omfatter de leverede oplysninger, datoen og det nøjagtige tidspunkt for leveringen samt navnet eller referencekoden på det søgende organ og det organ, der forvalter databasen. Det søgende organ skal desuden registrere grunden til søgningen eller leveringen og referencen på den embedsmand, der har foretaget søgningen, og den embedsmand, der har givet ordre til søgningen eller leveringen.

Efter *stk. 3* skal det registrerende organ efter anmodning meddele de registrerede oplysninger til den pågældende medlemsstats kompetente databeskyttelsesmyndighed senest fire uger efter modtagelsen af anmodningen. Registrerede oplysninger må kun bruges til kontrol af databasen og garanti af datasikkerheden.

Ifølge *stk. 4* skal de registrerede oplysninger med passende midler beskyttes mod uretmæssig brug og andre former for misbrug. Oplysningerne skal opbevares i to år, hvorefter de registrerede oplysninger straks slettes.

Det fremgår af *stk. 5,* at den juridiske kontrol af leveringen eller modtagelsen af personoplysninger ligger hos de respektive medlemsstaters uafhængige databeskyttelsesmyndigheder eller, hvor det er relevant, judicielle myndigheder. Under overholdelse af den nationale lovgivning kan enhver anmode disse myndigheder om at kontrollere, om behandlingen af oplysninger om den pågældende er retmæssig. Disse myndigheder og de organer, der er ansvarlige for registrering, skal også uden anmodning foretage stikprøvekontrol af leveringernes retmæssighed. Resultaterne af denne kontrol opbevares af de uafhængige databeskyttelsesmyndigheder i 18 måneder, hvorefter de straks slettes. En databeskyttelsesmyndighed kan anmodes af en anden medlemsstats uafhængige databeskyttelsesmyndighed om, under overholdelse af den nationale lovgivning, at udøve sine beføjelser. Medlemsstaternes uafhængige databeskyttelsesmyndigheder gennemfører det samarbejde, der er nødvendigt for deres kontrolopgaver, navnlig gennem udveksling af relevante oplysninger.

2.2.5.7. Den registreredes rettigheder og skadeserstatning (Artikel 31)

Det følger af artikel *31, stk. 1,* at den registrerede efter anmodning og under overholdelse af den nationale lovgivning samt efter at have godtgjort sin identitet informeres om de oplysninger om den pågældende, der er behandlet, og om deres oprindelse, modtageren eller modtagerkategorierne, formålet med behandlingen

og, hvis det kræves ifølge den nationale lovgivning, retsgrundlaget herfor. Den registrerede har endvidere krav på at få rettet urigtige oplysninger og på at få slettet uretmæssigt behandlede oplysninger. Medlemsstaterne skal sikre, at den registrerede i tilfælde af krænkelse af dennes ret til databeskyttelse faktisk kan indgive en klage til en uafhængig domstol eller en uafhængig tilsynsmyndighed, og at den pågældende har mulighed for at gøre sin ret til skadeserstatning eller anden form for erstatning gældende. De nærmere enkeltheder vedrørende proceduren for gennemførelse af disse rettigheder og grundene til begrænsning af retten til indsigt fastsættes i de relevante nationale retsforskrifter i den medlemsstat, hvor den registrerede gør sin ret gældende.

Det fremgår af *stk. 2,* at når den ene medlemsstat har videregivet personoplysninger i henhold til denne afgørelse, kan den anden medlemsstat ikke unddrage sig sit ansvar over for skadelidte i henhold til national lovgivning med den begrundelse, at oplysningerne var urigtige. Hvis den modtagende medlemsstat yder erstatning for en skade, der skyldes brug af urigtige oplysninger, refunderer den anden medlemsstat erstatningsbeløbet.

2.2.5.8. Oplysninger efter anmodning fra medlemsstaterne (Artikel 32)

Det fremgår af *artikel 32,* at den modtagende medlemsstat efter anmodning underretter den leverende medlemsstat om behandlingen af de leverede oplysninger og resultatet af denne behandling.

2.2.6. Gennemførelsesbestemmelser og afsluttende bestemmelser (Kapitel 7)

Ifølge *artikel 33* vedtager Rådet de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne afgørelse på EU-plan. Det tyske formandskab fremlagde i den anledning i juni 2007 et forslag til rådsafgørelse om gennemførelse af Prümafgørelsen. Der forventes at blive opnået politisk enighed om dette forslag på et rådsmøde (retlige og indre anliggender) i 2008.

Det følger af *artikel 35, stk. 2,* at Prümafgørelsen ikke er til hinder for, at medlemsstaterne fortsat kan anvende bilaterale eller multilaterale aftaler vedrørende grænseoverskridende samarbejde, for så vidt sådanne aftaler eller ordninger ikke er uforenelige med afgørelsens mål. Det fremgår endvidere, at medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler vedrørende grænseoverskridende samarbejde, for så vidt sådanne aftaler eller ordninger giver mulighed for at udvide eller udbygge afgørelsens mål.

Efter *artikel 36* skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at efterkomme afgørelsen senest et år efter, at afgørelsen får virkning. For så vidt angår bestemmelserne i kapitel 2 om adgang til oplysninger om dna-profiler, fingeraftryk og køretøjer, skal de nødvendige foranstaltninger dog først træffes senest tre år efter, at afgørelsen får virkning. Afgørelsen får virkning 20 dage efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende, jf. *artikel 37.*

2.3. Gældende ret

2.3.1. Databeskyttelse mv.

Persondataloven gælder for behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages ved hjælp af elektronisk databehandling, og for ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register. Loven indeholder bl.a. regler om behandling og videregivelse af oplysninger, berigtigelse og sletning af oplysninger, god databehandlingsskik, behandlingssikkerhed, den registreredes rettigheder og den dataansvarliges erstatningsansvar.

Persondataloven finder med undtagelse af visse nærmere angivne bestemmelser anvendelse på behandlinger, der foretages for politi og anklagemyndighed inden for det strafferetlige område, jf. § 2, stk. 4, 2. pkt. Loven finder således bl.a. anvendelse på politiets behandling af oplysninger i det centrale finger- og håndaftryksregister og i Centralregistret for Motorkøretøjer, herunder på videregivelse af personoplysninger til andre EU-landes retshåndhævende myndigheder.

Ifølge persondatalovens § 31, stk. 1, skal en person, der fremsætter begæring herom, have meddelelse om, hvorvidt der behandles oplysninger om vedkommende. Lovens § 32 indeholder dog visse undtagelser til denne indsigtsret. Bl.a. fremgår det af § 32, stk. 2, at oplysninger, der behandles for den offentlige forvaltning som led i administrativ sagsbehandling, kan undtages fra indsigtsretten i samme omfang som efter offentlighedslovens § 2. Ifølge offentlighedslovens § 2, stk. 1, gælder offentlighedsloven bl.a. ikke for sager inden for strafferetsplejen.

I medfør af persondatalovens § 41, stk. 5, har justitsministeren udstedt bekendtgørelse nr. 528 af 15. juni 2000 om sikkerhedsforanstaltninger til beskyttelse af personoplysninger, som behandles for den offentlige forvaltning, som ændret ved bekendtgørelse nr. 201 af 22. marts 2001 (sikkerhedsbekendtgørelsen). Bekendtgørelsen, der også finder anvendelse på behandlinger, der foretages for politi og anklagemyn-

dighed inden for det strafferetlige område, indeholder bl.a. regler om registrering (logning) af anvendelser af personoplysninger.

Ifølge persondatalovens § 72 kan vedkommende minister i særlige tilfælde fastsætte nærmere regler for behandlinger, som udføres for den offentlige forvaltning. Der kan i medfør af § 72 fastsættes regler, som supplerer eller præciserer de regler, der følger direkte af persondataloven. Der vil således f.eks. kunne fastsættes regler, der begrænser den adgang til at videregive oplysninger, som følger af persondatalovens regler. Ved udarbejdelsen af sådanne bekendtgørelser skal der indhentes en udtalelse fra Datatilsynet, jf. persondatalovens § 57.

Forvaltningslovens § 28 om videregivelse af oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed finder ikke anvendelse på videregivelse til udenlandske myndigheder. Der vil dog kunne søges en vis vejledning i § 28, når det skal vurderes om de almindelige bestemmelser om tavshedspligt i forvaltningslovens § 27 og straffelovens §§ 152 – 152 f vil være til hinder for en videregivelse til en udenlandsk myndighed.

2.3.2. Det Centrale Dna-profil-register

For så vidt angår Det Centrale Dna-profil-register er der i lov nr. 434 af 31. maj 2000 om Det Centrale Dna-profil-register med senere ændringer (dna-loven) fastsat særlige regler om sletning af oplysninger, jf. §§ 3 og 4, videregivelse af oplysninger, jf. § 5, og den registreredes ret til at få underretning om de oplysninger, der er registreret om vedkommende, jf. § 6. Persondataloven finder anvendelse på de forhold, der ikke er særligt reguleret i dna-loven, jf. nærmere om persondataloven pkt. 2.3.1. Desuden finder sikkerhedsbekendtgørelsen omtalt i pkt. 2.3.1 anvendelse på dna-profil-registeret.

Det er alene Rigspolitichefen, der har terminaladgang til dna-profil-registeret, som anvendes af politiet som internt arbejdsregister i forbindelse med identifikation af personer, jf. dna-lovens § 1, stk. 1. Der registreres i Det Centrale Dna-profil-register alene talprofiler, der ikke kan bruges til at udlede oplysninger om en persons genetiske karakteristika, arveanlæg, udseende, sygdomsdispositioner eller lignende.

Efter lovens § 5, stk. 1, nr. 1, kan der videregives oplysninger fra registeret til politiet, anklagemyndigheden og Justitsministeriet. Politiet har således adgang til at anvende oplysninger fra registeret i forbindelse med efterforskningen af straffesager, og anklagemyndigheden må tilsvarende anvende oplysninger fra registeret i forbindelse med den videre strafforfølgning. Videregivelse af oplysninger til Justitsministeriet vil kunne være relevant i forbindelse med behandling af eventuelle klagesager om registrering.

Efter § 5, stk. 1, nr. 2, kan der videregives oplysninger fra registeret til den kompetente myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union eller et tredjeland, der deltager i samarbejdet under Schengen-konventionen, til brug for en kriminalefterforskning eller kriminalefterretningsoperation.

§ 5, stk. 1, nr. 2, blev indsat ved lov nr. 1559 af 20. december 2006 om ændring lov om Det Centrale Dna-profil-register som en konsekvens af Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA af 18. december 2006 om forenkling af udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder. Rammeafgørelsen pålægger medlemsstaterne at sikre, at der i national lovgivning ikke opstilles strengere betingelser for videregivelse af oplysninger og efterretninger til andre medlemsstaters retshåndhævende myndigheder, end hvad der nationalt gælder for videregivelse. Det anføres i lovens forarbejder, jf. Folketingstidende 2006-07, Tillæg A, side 1172, pkt. 4, (lovforslag nr. L 24), at en anmodning fra en anden medlemsstat i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 10 kan afvises, hvis der er faktuelle grunde til at antage, at videregivelsen vil kunne skade vigtige nationale sikkerhedsinteresser eller bringe en igangværende efterforskning, eller efterretningsoperation i fare, bringe enkeltpersoners sikkerhed i fare eller hvis videregivelse af de ønskede oplysninger vil stå i klart misforhold til eller være irrelevante for det angivne formål. Det anføres endvidere, at en anmodning om videregivelse kan afvises, hvis oplysningerne vedrører en lovovertrædelse med en strafferamme på under 1 års fængsel, jf. rammeafgørelsens artikel 10, stk. 2.

Efter § 5, stk. 1, nr. 3, kan der videregives oplysninger fra registeret til udenlandske domstole samt politi- og anklagemyndigheder til brug for offentlige straffesager, hvis det i det enkelte tilfælde findes ubetænkeligt. Af forarbejderne til denne bestemmelse fremgår det, jf. Folketingstidende 1999-2000, Tillæg A, side 3061, at der ved den konkrete vurdering af, om videregivelse vil være berettiget, skal tages hensyn til formålet med videregivelsen, herunder om den sker som led i et gensidigt samarbejdsforhold og således sker som led i en generel varetagelse af danske interesser. Herudover skal der tages hensyn til forholdene i modtagerlandet, herunder hvorledes oplysningerne må antages at blive anvendt i det pågældende land.

Efter § 5, stk. 1, nr. 4 og 5, kan der videregives oplysninger fra registeret til Københavns Universitet, Retsgenetisk Afdeling, hvis det er nødvendigt i for-

bindelse med behandlingen af en straffesag, og til Folketingets Ombudsmand.

Efter dna-lovens § 6 kan en registreret person ved personlig henvendelse til politiet få mundtlig underretning om de oplysninger, der er registreret om vedkommende selv.

2.3.3. Det centrale finger- og håndaftryksregister

Det centrale finger- og håndaftryksregister administreres af Rigspolitichefen og har ligesom Det Centrale Dna-profil-register til formål at tjene som internt arbejdsregister for politiet i forbindelse med identifikation af personer. Det er alene Rigspolitichefen, der har terminaladgang til registeret.

Spørgsmål om behandling, videregivelse mv. reguleres ved persondataloven, jf. nærmere herom pkt. 2.3.1. Desuden finder sikkerhedsbekendtgørelsen anvendelse på registeret. Endvidere indeholder retsplejelovens § 792 f, stk. 2, en særlig bestemmelse om sletning af ikke-sigtedes fingeraftryk.

2.3.4. Politiets adgang til at foretage legemsindgreb

Der er i retsplejelovens kapitel 72 fastsat regler om foretagelse af legemsindgreb som led i efterforskning.

Legemsindgreb omfatter bl.a. aftryk og lignende af legemets ydre, herunder fingeraftryk, (legemsbesigtigelse) og udtagelse af spyt- eller blodprøver eller andre tilsvarende prøver, herunder prøver udtaget med henblik på fastlæggelse af en dna-profil (legemsundersøgelse).

Legemsbesigtigelse af en sigtet, herunder i form af optagelse af fingeraftryk, må kun foretages, hvis den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og indgrebet må antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen, jf. retsplejelovens § 792 a, stk. 1.

Legemsundersøgelse af en sigtet, herunder prøver udtaget med henblik på fastlæggelse af en dna-profil, må kun foretages, hvis der er begrundet mistanke om, at den pågældende har gjort sig skyldig i en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, eller i en overtrædelse af straffelovens § 249, 1. led, og indgrebet må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen, jf. retsplejelovens § 792 a, stk. 2.

2.3.5. Køretøjsregisteret

Lovgivningen om registrering af køretøjer hører under Skatteministeriets område. Ved lov nr. 309 af 19. april 2006 om registrering af køretøjer, der endnu ikke er trådt i kraft, overføres Centralregister for Motorkøretøjer, der i dag administreres af Rigspolitichefen, til told- og skatteforvaltningen. Samtidig ændres registerets navn til Køretøjsregisteret. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Det nuværende Centralregister for Motorkøretøjer er reguleret ved bekendtgørelse nr. 1067 af 11. november 2005 om registrering af køretøjer mv., som ændret ved bekendtgørelse nr. 1071 af 2. november 2006. Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i færdselsloven. Spørgsmål om behandling, videregivelse mv. af oplysninger fra registeret er ikke reguleret i bekendtgørelsen, men reguleres ved persondataloven mv., jf. nærmere herom pkt. 2.3.1.

For så vidt angår adgang til oplysninger i det kommende Køretøjsregister fremgår det af § 15 i lov om registrering af køretøjer, at told- og skatteforvaltningen kan autorisere virksomheder til at registrere i Køretøjsregisteret og udlevere nummerplader. Desuden følger det af lovens § 17, at skatteministeren kan fastsætte regler om adgang til oplysninger, der er registreret i Køretøjsregisteret. Det fremgår af lovens forarbejder, at § 17 skal anvendes til fastsættelse af regler, der vil indebære, at borgere kan få oplysninger om deres egne køretøjer ved brug af køretøjets registrerings- eller stelnummer, med en særlig kontrolkode, der kan fremgå af registreringsattesten eller på anden særlig måde, og den pågældendes digitale signatur. Herved muliggøres, at ejeren eller brugeren af køretøjet løbende kan se alt, hvad der er registreret om køretøjet.

Det fremgår endvidere af forarbejderne, at indberetning af oplysninger til registeret skal kunne foretages af køretøjets ejer eller den, ejeren bemyndiger dertil, af autoriserede operatører, af forsikringsselskaber og af syns- eller omsynsvirksomheder. Operatører mv. skal også kunne hente oplysninger i registeret. Endelig fremgår det af forarbejderne, at der ikke umiddelbart er planer om at fastsætte regler om offentlige myndigheders adgang til oplysninger i Køretøjsregisteret. Her vil de almindelige regler i persondataloven og eventuelle regler i særlovgivningen gælde. For så vidt angår politiets adgang til Køretøjsregistret henvises til pkt. 2.4.5.

2.3.6. Udenlandske embedsmænd mv.

Det er almindeligt antaget, at bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16 om henholdsvis forbrydelser mod den offentlige myndighed og forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv ikke uden særlig lovhjemmel omfatter udenlandske myndigheder og embedsmænd.

Udenlandske embedsmænd må som udgangspunkt ikke bære tjenestevåben i Danmark. Der kan dog efter

våbenlovens § 2, stk. 1, gives den enkelte embedsmand tilladelse til at bære tjenestevåben.

Det følger endvidere af § 3, stk. 1, i lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengenkonventionen, at polititjenestemænd fra et andet Schengen-medlemsland mv., der udfører opgaver i Danmark efter konventionens artikel 40 og 41, har ret til at bære tjenestevåben efter konventionens regler. Desuden følger det af § 4 i lov nr. 318 af 9. maj 2000 om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen, at svenske polititjenestemænd, som efter Øresundsaftalens artikel 6 og 8 samt Schengenkonventionens artikel 40 og 41 udfører opgaver på dansk territorium, har ret til at medbringe deres tjenestevåben.

2.3.7. Erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning

I retsplejelovens kapitel 93 a er der fastsat regler om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning, herunder i tilfælde, hvor den strafferetlige forfølgning er baseret på urigtige oplysninger leveret af en udenlandsk myndighed. Således fremgår det af retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, at den, der har været anholdt eller varetægtsfænglset som led i en strafferetlig forfølgning, har krav på erstatning for den derved tilføjede skade, hvis påtale opgives, eller tiltalte frifindes, uden at dette er begrundet i, at den tiltalte findes utilregnelig. Erstatning kan nedsættes eller nægtes, hvis den sigtede selv har givet anledning til foranstaltningerne, jf. § 1018 a, stk. 3. Efter samme regler kan erstatning tillægges en sigtet, der som led i en strafferetlig forfølgning har været udsat for andre straffeprocessuelle indgreb, jf. § 1018 b.

Har der over for en person, der ikke har været sigtet, været iværksat indgreb som led i en strafferetlig forfølgning, kan erstatning ydes, hvis det findes rimeligt, jf. retsplejelovens § 1018 c.

Desuden tilkommer der ifølge retsplejelovens § 1018 d, stk. 1, den, der har udstået fængselsstraf eller har været undergivet anden strafferetlig retsfølge, erstatning efter reglerne i § 1018 a, hvis anke eller genoptagelse medfører bortfald af retsfølgen. Erstatning kan nægtes eller nedsættes, hvis den dømte ved sit forhold under sagen har givet anledning til domfældelsen, jf. § 1018 d, stk. 2.

Endvidere kan der for forhold, som ikke er omfattet af retsplejelovens kapitel 93 a, rejses krav efter dansk rets almindelige erstatningsregler.

2.4. Justitsministeriets overvejelser

Det er Justitsministeriets opfattelse, at den gældende lovgivning i vidt omfang giver mulighed for at opfylde de forpligtelser, der følger af Prümafgørelsen.

En gennemførelse af artikel 3 (om dna-profiler), artikel 9 (om fingeraftryk), artikel 12 (om køretøjer), artikel 21 og 22 (om civil- og strafferetligt ansvar) og artikel 31, stk. 2 (om erstatning i tilfælde af brug af urigtige oplysninger), vil dog kræve lovændringer. Justitsministeriets overvejelser herom er nærmere beskrevet i pkt. 2.4.1-2.4.7.

Justitsministeriet vil meddele de andre medlemsstater, at det nationale kontaktpunkt i medfør af artikel 6, 11, 12, 15 og 16 for Danmarks vedkommende vil være Rigspolitiet.

2.4.1. Databeskyttelse

Kapitel 6 i Prümafgørelsen indeholder almindelige bestemmelser om databeskyttelse i forbindelse med behandling af personoplysninger efter afgørelsen. Det drejer sig bl.a. om regler om behandling og videregivelse af personoplysninger, om berigtigelse og sletning af personoplysninger, om registrering (logning) af anvendelse af personoplysninger og om den registreredes rettigheder og mulighed for at gennemføre et eventuelt erstatningskrav mod den dataansvarlige. Der henvises herom til pkt. 2.2.5.

På en række punkter opstilles i afgørelsens kapitel 6 skærpede krav til databeskyttelsen i forhold til de krav, der ifølge persondataloven gælder for behandlinger, der foretages for politi og anklagemyndighed inden for det strafferetlige område. F.eks. følger det af artikel 26, stk. 1, at den modtagende medlemsstat kun må behandle personoplysningerne til de formål, hvortil oplysningerne er leveret i henhold til denne afgørelse. Behandling til andre formål er kun tilladt efter forudgående samtykke fra den medlemsstat, der forvalter databasen. Denne regel indebærer en indsnævring af den adgang til at behandle oplysninger, som ellers ville følge af persondataloven. Efter persondataloven vil bl.a. behandling af oplysninger, der alene sker i historisk, statistisk eller videnskabeligt øjemed være tilladt, jf. persondatalovens § 5, stk. 2. Den registreredes adgang til at anfægte oplysninger og til at kræve oplysninger slettet eller berigtiget, jf. artikel 28, stk. 2, og artikel 31, stk. 1, 2. pkt., er også mere vidtgående end de tilsvarende bestemmelser i persondataloven.

Med henblik på at gennemføre de skærpede krav til databeskyttelsen, som en vedtagelse af Prümafgørelsen vil indebære, vil Justitsministeriet i medfør af persondatalovens § 72 udstede en bekendtgørelse om behandling af personoplysninger i forbindelse med

Prümsamarbejdet. Bekendtgørelsen vil indeholde bestemmelser, der supplerer persondatalovens regler, herunder regler, der begrænser adgangen til at videregive oplysninger modtaget i medfør af Prümafgørelsen, og regler, der udvider den registreredes adgang til at anfægte oplysninger og til at kræve oplysninger slettet eller berigtiget.

Med henblik på at sikre, at bestemmelserne i Prümafgørelsens kapitel 6 om databeskyttelse også overholdes i tilfælde, hvor de pågældende oplysninger behandles i papirform, vil Justitsministeriet administrativt sikre, at Rigspolitiet behandler oplysningerne efter de samme retningslinier, som gælder for elektronisk behandlede data.

Som nævnt under pkt. 2.2.5.7 fremgår det af artikel 31, stk. 1, 1. pkt., at den registrerede efter anmodning ifølge den nationale lovgivning og efter at have godtgjort sin identitet skal informeres om de oplysninger om den pågældende, der er behandlet efter Prümafgørelsen, om deres oprindelse, modtageren eller modtagerkategorierne, om formålet med behandlingen, og hvis det kræves ifølge den nationale lovgivning, om retsgrundlaget herfor. Det fremgår desuden af artikel 31, stk. 1, 1. og 4. pkt., at adgangen til oplysningerne kan begrænses i den nationale lovgivning, og at de nærmere enkeltheder vedrørende proceduren for gennemførelse af adgangen og grundene til begrænsning af retten til indsigt fastsættes i de relevante nationale retsforskrifter i den medlemsstat, hvor den registrerede gør sin ret gældende.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at den registreredes indsigtsret i forbindelse med behandlingen af personoplysninger efter Prümafgørelsen vil være tilstrækkeligt reguleret ved persondatalovens §§ 31 og 32, dna-lovens § 6 og de regler, der måtte blive udstedt i medfør af § 17 i lov om registrering af køretøjer. For så vidt angår behandlinger, der alene er reguleret ved persondataloven, indebærer det, at den registrerede ikke vil have indsigtsret, hvis der er tale om en sag inden for strafferetsplejen, jf. persondatalovens § 32, stk. 2, sammenholdt med offentlighedslovens § 2, stk. 1. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.1, 2.3.2 og 2.3.5.

For så vidt angår den særlige regel i afgørelsens kapitel 6 om erstatning for skade, som skyldes brug af urigtige oplysninger leveret fra et andet land, jf. artikel 31, stk. 2, 1. pkt., henvises til pkt. 2.4.7 og lovforslagets § 5, stk. 3.

2,4.2. Det Centrale Dna-profil-register

Efter Prümafgørelsens artikel 3 skal medlemsstaterne sikre, at der etableres terminaladgang til dna-profilregisteret for de nationale kontaktpunkter i de lande, der deltager i samarbejdet under Prümafgørelsen, jf. pkt. 2.2.2.1. Der foreslås derfor indsat en bestemmelse, hvorefter den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union til brug for efterforskningen af en konkret straffesag ved elektronisk søgning skal kunne sammenligne en dna-profil, der indgår i efterforskningen, med registerets dna-profiler.

Der etableres alene terminaladgang til søgning i registeret på såkaldt "hit/no hit"-basis. Et "hit" fremkommer, når der ved søgning i dna-profilregisteret viser sig overensstemmelse mellem dna-profiler. De oplysninger, der etableres adgang til, når der forekommer et "hit", er alene såkaldte referencedata, dvs. dna-profilen og et referencenummer, der ikke må indeholde data, der indebærer, at den pågældende umiddelbart kan identificeres. Hvis den søgende medlemsstat vil have yderligere oplysninger, må der således fremsættes anmodning til den pågældende medlemsstat efter bestemmelser om retshjælp mv.

Den foreslåede regel er formuleret således, at søgning af oplysninger på baggrund af en identificeret dna-profil alene kan ske til brug for konkrete sager.

Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 2, (forslag til dna-lovens § 5, stk. 2) og bemærkningerne hertil.

Der er efter Prümafgørelsens artikel 4 mulighed for på baggrund af en aftale mellem de berørte medlemsstater at foretage en sammenligning af flere uidentificerede dna-profiler fra en medlemsstats uopklarede forbrydelser med dna-profiler i en anden medlemsstats dna-profilregister, jf. pkt. 2.2.1.1. Sammenligningen foretages af det danske kontaktpunkt, og en gennemførelse af bestemmelsen forudsætter derfor ikke, at der gives de udenlandske kontaktpunkter direkte adgang til registeret. For så vidt angår øvrige forskelle mellem sammenligning efter henholdsvis artikel 3 og 4 henvises til pkt. 2.2.1.1.

Hvis der ved sammenligningen efter artikel 4 konstateres, at de modtagne dna-profiler stemmer overens med profiler i Det Centrale Dna-profil-register, skal det danske kontaktpunkt straks videregive de relevante referencedata til den anden medlemsstats nationale kontaktpunkt. Det kræver ikke ændringer i dna-loven at gennemføre denne forpligtelse, da oplysningerne vil kunne videregives efter dna-lovens § 5, stk. 1, nr. 2, jf. pkt. 2.3.2. Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at artikel 4 kan gennemføres uden lovændringer.

2.4.3. Det centrale finger- og håndaftryksregister

Som nævnt under pkt. 2.2.1.2 indebærer artikel 9 i Prümafgørelsen, at de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter skal gives adgang til at foretage elektronisk søgning i det danske fingeraftryksregister med henblik på at sammenligne et fingeraftryk, der indgår i efterforskningen i en konkret sag om strafbare handlinger, med fingeraftryk i det danske fingeraftryksregister. Ligesom det gælder for Det Centrale Dna-profil-register, jf. pkt. 2.4.2 ovenfor, vil der alene blive etableret terminaladgang til søgning i registret på såkaldt »hit/no hit«-basis.

Med henblik på at give mulighed for denne terminaladgang til det centrale finger- og håndaftryksregister foreslås det, at der indsættes en bestemmelse herom i retsplejeloven.

Der henvises til lovforslagets § 2 (forslag til retsplejelovens § 116 a) og bemærkningerne hertil.

2.4.4. Politiets adgang til at foretage legemsindgreb

Som nævnt under pkt. 2.2.1.1 følger det af artikel 7 i Prümafgørelsen, at medlemsstaterne under visse nærmere angivne betingelser yder hinanden retshjælp ved at udtage og undersøge cellemateriale fra personer, der befinder sig på en anmodet medlemsstats område, og ved at levere den opnåede dna-profil.

Det er en forudsætning for, at en medlemsstat skal yde retshjælp efter artikel 7, at betingelserne for udtagelse og undersøgelse af cellemateriale og for levering af den opnåede dna-profil er opfyldt ifølge den anmodede medlemsstats lovgivning, jf. artikel 7, litra c. Det indebærer, at betingelserne i retsplejeloven for foretagelse af legemsundersøgelse skal være opfyldt i tilfælde, hvor den danske stat anmodes om retshjælp efter artikel 7. Der henvises til pkt. 2.3.4 for en nærmere beskrivelse af retsplejelovens regler om legemsindgreb.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at en gennemførelse af artikel 7 ikke indebærer behov for lovændringer. For så vidt angår den efterfølgende videregivelse af en dna-profil, der er tilvejebragt af de danske myndigheder efter en anmodning om retshjælp efter artikel 7, kan denne ske efter dnalovens § 5, stk. 1, nr. 2, jf. pkt. 2.4.2 ovenfor.

2.4.5. Køretøjsregisteret

Som nævnt under pkt. 2.2.1.3 indebærer Prümafgørelsens artikel 12, at de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter gives direkte terminaladgang til det danske køretøjsregister. Der må dog kun foretages søgning med henblik på forebyggelse og efterforskning af strafbare handlinger og behandling af andre lovovertrædelser, der i den søgende medlemsstat hører under domstolenes eller anklagemyndighedens kompetence, og med henblik på opretholdelse af den offentlige sikkerhed.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i lov om registering af køretøjer, hvorved der indføres mulighed for at videregive oplysninger i Køretøjsregisteret til politiet. Det foreslås samtidig, at det overlades til skatteministeren efter forhandling med justitsministeren at fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger til politiet. Det er hensigten, at Rigspolitiet skal føre et parallelregister, og at oplysningerne i dette register opdateres med oplysninger fra told- og skatteforvaltningen.

Udover at give mulighed for at gennemføre Prümafgørelsens artikel 12 sikrer den foreslåede bestemmelse, at politiet i almindelighed får adgang til oplysningerne i Køretøjsregistret med henblik på efterforskning mv. af lovovertrædelser.

Der henvises til lovforslagets § 3 (forslag til § 17 a, stk. 1 og 2, i lov om registrering af køretøjer) og bemærkningerne hertil.

Desuden foreslås det, at Rigspolitichefen skal kunne give den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union adgang til at foretage elektronisk søgning i de oplysninger, der er overført til politiet. Det foreslås fastslået i loven, at søgningen skal være til brug for en konkret sag om strafbare handlinger eller til brug for en konkret undersøgelse med henblik på opretholdelse af den offentlige sikkerhed.

De oplysninger, der vil blive givet udenlandske myndigheder terminaladgang til, vil være oplysninger vedrørende ejeren og/eller brugeren af motorkøretøjet samt oplysninger vedrørende selve motorkøretøjet.

Der henvises til lovforslagets § 3 (forslag til § 17 a, stk. 3, i lov om registrering af køretøjer) og bemærkningerne hertil.

2.4.6. Udenlandske embedsmænd

Som nævnt under pkt. 2.2.4.1 og 2.2.4.2 følger det af artikel 17 og 18 i Prümafgørelsen, at medlemsstaterne kan etablere fælles patruljer og yde hinanden gensidig bistand i forbindelse med forsamlinger af mange mennesker og lignende store arrangementer. Ifølge artikel 21 skal sådanne embedsmænd i strafferetlig henseende sidestilles med embedsmænd i den medlemsstat, hvor de strafbare handlinger er begået.

Straffelovens kapitel 14 og 16 om henholdsvis forbrydelser mod den offentlige myndighed og forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv omfatter som nævnt under pkt. 2.3.6 ikke udenlandske myndighe-

der, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat. Der foreslås derfor en bestemmelse om, at straffelovens kapitel 14 og 16 også gælder, når forholdet er begået mod eller af embedsmænd fra en anden medlemsstat under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil f.eks. indebære, at vold eller trussel om vold mod en udenlandsk embedsmand, der deltager i en fælles operation efter artikel 17, vil kunne straffes efter straffelovens § 119, stk. 1. På samme måde vil en udenlandsk embedsmand, der uberettiget videregiver fortrolige oplysninger om, hvad han har erfaret under udførelse af opgaver efter artikel 17 eller 18, eksempelvis kunne straffes for overtrædelse af straffelovens § 152.

Den foreslåede bestemmelse omfatter efter sin ordlyd alle bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16. Det er dog selvsagt en forudsætning, at den enkelte bestemmelse efter sit eget indhold kan finde anvendelse. F.eks. vil straffelovens § 148 om den, som har domsmyndighed eller anden offentlig myndighed til at træffe afgørelse i retsforhold, ikke kunne anvendes på andre medlemsstaters embedsmænd, der deltager i udførelse af opgaver under Prümsamarbejdet.

Den foreslåede bestemmelse om strafansvar for udenlandske embedsmænd svarer i sin udformning til § 3, stk. 1, i lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen, § 5 i lov nr. 318 af 9. maj 2000 om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen og § 3, stk. 1, i lov om gennemførelse af retshjælpskonventionen.

Der henvises til lovforslagets § 5, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås desuden at indsætte en udtrykkelig bestemmelse om, at klager over udenlandske embedsmænds adfærd under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 93 b og d. En eventuel disciplinærsag vil fortsat skulle behandles af den pågældende anden medlemsstats kompetente myndighed, jf. Prümafgørelsens artikel 23.

Den foreslåede bestemmelse svarer i øvrigt til § 5 a, stk. 3, i lov nr. 415 af 10. juni 1997 om gennemførelse af Europolkonventionen (indsat ved lov nr. 1435 af 22. december 2004 om ændring af lov om gennemførelse af Europolkonventionen og lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet og lov om international fuldbyrdelse af straf m.v.)

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Prümafgørelsens artikel 21 fastlægger retningslinjerne for udbetaling af erstatning i anledning af skader, der forvoldes i forbindelse med opgaver, som udføres af en medlemsstats embedsmænd på en anden medlemsstats område. Som nævnt under pkt. 2.2.4.4 følger det af artiklen, at det er myndighederne i den medlemsstat, hvor skaden sker, som umiddelbart udbetaler erstatningen over for skadelidte.

Det betyder, at den danske stat vil have pligt til at erstatte skader, der forvoldes her i landet af udenlandske embedsmænd under udførelse af opgaver efter Prümafgørelsen.

Det foreslås, at der indføres en bestemmelse om, at justitsministeren udbetaler erstatning i tilfælde, hvor embedsmænd fra en anden medlemsstat forvolder skade, som efter dansk ret medfører erstatningspligt, under udførelsen af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 3, stk. 2, i lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen, § 6 i lov nr. 318 af 9. maj 2000 om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen og § 3, stk. 2, i lov om gennemførelse af retshjælpskonventionen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Som nævnt under punkt 2.2.4.3 indebærer artikel 19 i Prümafgørelsen, at en udsendende medlemsstats embedsmænd, der befinder sig på en anden medlemsstats område i forbindelse med en fælles operation i medfør af artikel 17 og 18, som udgangspunkt må medtage de våben, den ammunition og det udstyr, som er tilladt ifølge den udstationerende medlemsstats nationale lovgivning. Medlemsstaterne kan imidlertid forbyde udlånte embedsmænd at bære bestemte typer af våben, ammunition og udstyr eller i det hele taget at anvende våben, ammunition og lignende udstyr.

Med hensyn til udenlandske embedsmænds mulighed for at bære tjenestevåben findes de generelle regler om besiddelse mv. af våben i våbenlovens § 2, jf. § 1. Af bestemmelserne følger, at skydevåben og ammunition ikke må besiddes, bæres eller anvendes mv. uden tilladelse fra justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil. Bestemmelserne gælder således også, medmindre andet er fastsat, for udenlandske tjenestemænd.

Justitsministeriet finder på den baggrund ikke, at der er grundlag for at stille forslag om yderligere lovgivningsmæssig regulering af spørgsmålet om udenlandske embedsmænds adgang til at bære tjenestevåben. I overensstemmelse hermed vil Danmark afgive

erklæring om, at udenlandske embedsmænd, der udfører opgaver i Danmark efter Prümafgørelsens artikel 17 eller 18, ikke må bære våben, ammunition eller udstyr, medmindre den enkelte embedsmand har fået tilladelse i medfør af våbenlovens § 2, jf. § 1.

2.4.7. Erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning

Som nævnt under pkt. 2.2.5.7 følger det af artikel 31, stk. 2, i Prümafgørelsen, at når en medlemsstat har videregivet personoplysninger i henhold til afgørelsen, kan den modtagende medlemsstat ikke unddrage sig sit eventuelle ansvar over for en skadelidt i henhold til national lovgivning med den begrundelse, at oplysningerne var urigtige.

En person, der uberettiget har været udsat for et indgreb i forbindelse med en strafferetlig forfølgning, vil i en lang række tilfælde kunne få erstatning for eventuelle skader efter reglerne i retsplejelovens kapitel 93 a. Erstatning til personer, der ikke har været sigtet, for indgreb som led i en strafferetlig forfølgning, ydes dog kun, hvis det findes rimeligt, jf. retsplejelovens § 1018 c. For forhold, som ikke er omfattet af reglerne i retsplejelovens kapitel 93 a, har skadelidte kun krav på erstatning, hvis dansk rets almindelige erstatningsretlige betingelser er opfyldt. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.7.

Med henblik på at sikre mulighed for, at der kan udbetales erstatning i alle tilfælde omfattet af afgørelsens artikel 31, stk. 2, foreslås det, at der indsættes en bestemmelse herom i loven. Det foreslås således, at justitsministeren udbetaler erstatning for skade, der forvoldes af den danske stat, og som skyldes brug af urigtige oplysninger leveret fra et andet land i medfør af Prümafgørelsen.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en bestemmelse om, at erstatningen kan nedsættes eller nægtes, hvis den erstatningssøgende selv har givet anledning til skaden. Bestemmelsen svarer til retsplejelovens § 1018 a, stk. 3.

Det følger i øvrigt af afgørelsens artikel 31, stk. 2, at hvis der ydes erstatning for en skade, der skyldes brug af urigtige videregivne oplysninger, godtgør den afleverende myndighed det erstatningsbeløb, der er udbetalt til skadelidte.

Der henvises til lovforslagets § 5, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

2.5. Erklæringer mv. i forbindelse med Prümafgørelsen

I medfør af Prümafgørelsens artikel 2, stk. 3, agter Danmark at underrette Generalsekretariatet for Rådet om, at den nationale dna-analysedatabase, som artikel 2-6 finder anvendelse på, er Det Centrale Dna-profil-register.

Der vil endvidere i medfør af artikel 17, stk. 4, blive afgivet en erklæring om de praktiske aspekter af samarbejdet om fælles operationer efter afgørelsens artikel 17.

Desuden vil der i medfør af artikel 19, stk. 2, blive afgivet en erklæring om, at embedsmænd, der udfører opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen, ikke må bære våben, ammunition eller udstyr, medmindre den enkelte embedsmand har fået tilladelse i medfør af våbenlovens § 2, jf. § 1.

2.6. Forholdet til grundloven

Prümafgørelsen indeholder en række bestemmelser, der vil indebære et udvidet samarbejde mellem medlemsstaterne. Disse bestemmelser har karakter af et almindeligt mellemstatsligt samarbejde, og deres gennemførelse i dansk ret giver således ikke andre medlemsstater adgang til på egen hånd at udøve beføjelser på dansk territorium. Efter Justitsministeriets opfattelse rejser Danmarks gennemførelse af Prümafgørelsen derfor ikke spørgsmål i forhold til grundloven.

Som det fremgår af punkt 2.2.4.1 og 2.2.4.2, indeholder Prümafgørelsen i artiklerne 17 og 18 bestemmelser, der giver medlemsstaterne mulighed for at etablere fælles patruljer til opretholdelse af den offentlige orden og sikkerhed og for at forebygge strafbare handlinger og mulighed for at yde hinanden gensidig bistand i forbindelse med forsamlinger af mange mennesker, katastrofer og alvorlige ulykker. Et sådant samarbejde vil i givet fald blive udført under dansk ledelse, og udenlandske embedsmænd vil ikke få adgang til på egen hånd at udøve beføjelser på dansk territorium. Dette er i overensstemmelse med det statsretlige udgangspunkt, hvorefter danske myndigheder anses for at være enekompetente til at udøve myndighedsbeføjelser inden for det danske territorium.

På den anførte baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at en gennemførelse af Prümafgørelsen ikke rejser spørgsmål i forhold til grundloven.

3. Rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder

3.1. Rådsafgørelsens hovedindhold

Efter *artikel 1* i udkastet til Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer er formålet med rådsafgørelsen at fastlægge almindelige regler og betingelser, som skal gøre det muligt for en medlemsstats særlige indsatsenheder at yde bistand eller handle

på en anden medlemsstats område, hvis de er blevet anmodet herom af denne medlemsstat og har indvilget i at gøre det med henblik på at imødegå en krisesituation.

Ved »særlig indsatsenhed« forstås efter *artikel 2* enhver retshåndhævende enhed i en medlemsstat, der er specialiseret i kontrol af krisesituationer. Ved "krisesituationer" forstås enhver situation, hvor en medlemsstats kompetente myndigheder har rimelig grund til at antage, at der foreligger en strafbar handling, der udgør en alvorlig direkte fysisk trussel mod personer, ejendom, infrastruktur eller institutioner i denne medlemsstat, herunder særligt de situationer, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme. Dette omfatter bl.a. handlinger, som har til formål alvorligt at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller samfundsmæssige strukturer. Endelig forstås ved "kompetent myndighed" den nationale myndighed, der kan fremsætte anmodninger og give tilladelser med hensyn til udsendelse af de særlige indsatsenheder.

Efter *artikel 3* kan en medlemsstat anmode om bistand fra en særlig indsatsenhed i en anden medlemsstat med henblik på at imødegå en krisesituation. En medlemsstat kan acceptere eller afvise en sådan anmodning eller foreslå en anden form for bistand. Bistand kan bl.a. bestå i levering af udstyr eller ekspertise til den anmodende medlemsstat samt gennemførelse af operationer på den anmodende medlemsstats område, herunder ved brug af våben, hvis det er nødvendigt. Embedsmænd fra den medlemsstat, der yder bistand på en anden medlemsstats område, handler dels under den anmodende medlemsstats ansvar, myndighed og ledelse, dels inden for rammerne af de pågældende embedsmænds beføjelser i henhold til deres nationale lovgivning.

Artikel 4 fastslår, at når en medlemsstats embedsmænd yder bistand på en anden medlemsstats område i overensstemmelse med rådsafgørelsen, anvendes Prümafgørelsens bestemmelser om civil- og strafferetligt ansvar (artikel 21 og 22). Det følger bl.a. heraf, at en medlemsstat har ansvaret for enhver skade, som embedsmænd fra en anden medlemsstat måtte forvolde, når de handler på førstnævnte medlemsstats område efter rådsafgørelsens artikel 3. Hvis skaden skyldes grov uagtsomhed eller forsætlig forsømmelse, kan medlemsstaten dog søge alle beløb, som den har udbetalt til skadelidte eller til personer, der har fremsat erstatningskrav på deres vegne, godtgjort af den udsendende medlemsstat. Det følger endvidere af henvisningen til Prümafgørelsen, at embedsmænd, der handler på en anden medlemsstats område, sidestilles med embedsmænd i denne medlemsstat med hensyn til strafbare handlinger, der måtte blive begået mod eller af de pågældende embedsmænd, medmindre andet er særskilt aftalt.

Efter *artikel 6* (artikel 5 er udgået) afholder medlemsstaternes relevante myndigheder møder og tilrettelægger fælles uddannelse og øvelser, når det er nødvendigt, med henblik på at udveksle erfaringer og ekspertise samt generelle, praktiske og tekniske oplysninger om at yde bistand i krisesituationer.

Det følger af *artikel 7*, at den medlemsstat, der anmoder om bistand, afholder omkostningerne i forbindelse med modtagelse af bistand fra en anden medlemsstat, medmindre andet aftales.

Artikel 8 angår medlemsstaternes muligheder for at anvende eksisterende aftaler og indgå nye aftaler om grænseoverskridende samarbejde. *Artikel 9* indeholder afsluttende bestemmelser, mens *artikel 10* fastlægger ikrafttrædelsestidspunktet for rådsafgørelsen.

3.2. Bistand til eller fra en anden EU-medlemsstat

Danske myndigheder kan allerede efter gældende ret yde og modtage den form for bistand til eller fra en anden EU-medlemsstat i krisesituationer, der er omfattet af rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder. Bistanden vil efter omstændighederne f.eks. kunne bestå i udlån af køretøjer, skudsikre veste eller andet udstyr eller i udlån af mandskab til løsning af visse opgaver i forbindelse med krisesituationen.

En bistand af den omtalte karakter ydes og modtages som udgangspunkt uden udtrykkelig lovhjemmel på grundlag af en konkret aftale med vedkommende medlemsstat.

Det vil således efter gældende ret f.eks. kunne aftales mellem Danmark og en anden EU-medlemsstat, at dansk politi bistår politiet i denne anden medlemsstat i forbindelse med en konkret krisesituation. Politiet i en anden medlemsstat vil endvidere kunne anmodes om at yde bistand til dansk politi i forbindelse med en krisesituation her i landet. I givet fald vil det udenlandske politi efter gældende ret handle under dansk ledelse og vil ikke kunne udøve beføjelser på egen hånd. Der henvises i den sammenhæng til lovforslagets pkt. 2.6, hvorefter danske myndigheder anses for at være enekompetente til at udøve myndighedsbeføjelser inden for det danske territorium.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.6 og 2.3.7 ovenfor vedrørende de gældende regler om civil- og strafferetligt ansvar i forhold til handlinger begået mod eller af

udenlandske embedsmænd, der handler på dansk område.

3.3. Justitsministeriets overvejelser

Det er Justitsministeriets opfattelse, at Danmark som udgangspunkt vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af rådsafgørelsen om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer, uden at der er behov for lovændringer. Det bemærkes i den forbindelse, at rådsafgørelsen alene fastlægger den overordnede ramme for et frivilligt samarbejde mellem medlemsstaternes særlige indsatsenheder, jf. pkt. 3.1 ovenfor.

En gennemførelse af artikel 4 (om civil- og straferetligt ansvar) vil dog kræve lovgivning.

Som anført under pkt. 3.1 følger det af artikel 4 i rådsafgørelsen, at en medlemsstats embedsmænd, der handler på en anden medlemsstats område i henhold til rådsafgørelsen, sidestilles med denne anden medlemsstats embedsmænd med hensyn til strafbare handlinger, der måtte blive begået mod eller af de pågældende embedsmænd, medmindre andet er særskilt aftalt.

Som anført ovenfor under pkt. 2.3.6 omfatter straffelovens kapitel 14 og 16 om henholdsvis forbrydelser mod den offentlige myndighed og forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv ikke udenlandske myndigheder, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat. Der foreslås derfor en bestemmelse om, at straffelovens kapitel 14 og 16 også gælder, når forholdet er begået mod eller af embedsmænd fra en anden medlemsstat under udførelse af opgaver i Danmark efter rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder, jf. i øvrigt ovenfor under pkt. 2.4.6 om det tilsvarende forslag vedrørende Prümafgørelsen.

Der henvises til lovforslagets § 5, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Lovforslaget indebærer endvidere, at der indsættes en udtrykkelig bestemmelse om, at klager over udenlandske embedsmænds adfærd under udførelse af opgaver i Danmark efter rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 93 b og d, jf. i øvrigt ovenfor under pkt. 2.4.6 om det tilsvarende forslag vedrørende Prümafgørelsen.

Der henvises til lovforslagets § 5, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Som anført ovenfor under pkt. 3.1 følger det endvidere af artikel 4 i rådsafgørelsen, at en medlemsstat har ansvaret for enhver skade, som embedsmænd fra en anden medlemsstat måtte forvolde, når de pågældende embedsmænd handler på førstnævnte medlemsstats område efter rådsafgørelsens artikel 3. Det betyder, at den danske stat vil have pligt til at erstatte skader, der forvoldes her i landet af udenlandske embedsmænd, der yder bistand efter rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder.

Det foreslås, at der indføres en bestemmelse om, at justitsministeren udbetaler erstatning i tilfælde, hvor embedsmænd fra en anden medlemsstat forvolder skade, som efter dansk ret medfører erstatningspligt, under udførelsen af opgaver i Danmark efter rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder, jf. i øvrigt ovenfor under pkt. 2.4.6 om det tilsvarende forslag vedrørende Prümafgørelsen.

Der henvises til lovforslagets § 5, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

4. Retshjælp mellem EU-medlemsstaterne og Island og Norge

4.1. Retsgrundlaget for udøvelse af retshjælp

Retshjælp i straffesager finder navnlig sted på grundlag af Europarådets konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (1959-konventionen) med tilhørende tillægsprotokol af 17. marts 1978 og 2. tillægsprotokol af 8. november 2001.

Indbyrdes mellem EU-medlemsstaterne ydes retshjælp endvidere på grundlag af konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-retshjælpskonventionen) og protokollen hertil af 16. oktober 2001 (2001-protokollen), der har til formål at forbedre det retlige samarbejde ved at videreudvikle og ajourføre de gældende bestemmelser om gensidig retshjælp i 1959-konventionen.

EU-retshjælpskonventionen indeholder bl.a. bestemmelser om afhøring ved hjælp af videokonference, om kontrollerede leverancer og om aflytning af telekommunikation. 2001-protokollen indeholder bl.a. bestemmelser om oplysninger om bankkonti mv. og om overvågning af banktransaktioner. Konventionen og protokollen indeholder herudover bestemmelser om formkrav og fremgangsmåde ved gennemførelse af anmodninger om gensidig retshjælp.

EU-retshjælpskonventionen er offentliggjort i EF-tidende nr. C 197 af 12. juli 2000, side 1. 2001-protokollen er offentliggjort i EF-tidende nr. C 326 af 21. november 2001, side 1.

I forhold til Finland, Island, Norge og Sverige suppleres 1959-konventionen af Den Nordiske Overenskomst af 26. april 1974 om gensidig retshjælp, der indeholder bestemmelser om formkrav ved fremsendel-

se af anmodninger om gensidig retshjælp mellem de nordiske lande.

Retshjælp i forhold til Finland og Sverige ydes endvidere (som i forhold til andre EU-medlemsstater) på grundlag af EU-retshjælpskonventionen og 2001-protokollen. De to retsinstrumenter finder i et vist omfang også anvendelse i forhold til Island og Norge, idet en række af bestemmelserne i konventionen og protokollen udgør en videreudvikling af Schengen-samarbejdet, som Island og Norge deltager i, jf. aftalen af 18. maj 1999 om Islands og Norges associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne.

Folketinget meddelte ved lov nr. 258 af 8. maj 2002 samtykke efter grundlovens § 19 til, at Danmark ratificerede EU-retshjælpskonventionen. Med loven gennemførtes de ændringer af bl.a. straffeloven, retsplejeloven og lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, der var nødvendige for, at Danmark kunne tiltræde EU-retshjælpskonventionen.

Lovændringerne vedrørte konventionens artikel 9 (om midlertidig overførelse af frihedsberøvede personer med henblik på efterforskning), artikel 10 (om afhøring ved hjælp af videokonference), artikel 11 (om afhøring ved hjælp af telefonkonference), artikel 15 (om strafferetligt ansvar), artikel 16 (om civilretligt ansvar) og artikel 18-20 (om aflytning af telekommunikation). Der henvises til Folketingstidende 2001-02 (2. samling), Tillæg A, side 3334 (lovforslag nr. L 141), Tillæg B, side 637, og Folketingets forhandlinger, side 3350, 5775 og 5850. Lovforslag nr. L 141 indeholder bl.a. en nærmere redegørelse for indholdet af de enkelte bestemmelser i EU-retshjælpskonventionen (pkt. 3. i lovforslagets almindelige bemærkninger).

Ratifikation af 2001-protokollen nødvendiggjorde ikke lovændringer eller indhentelse af Folketingets samtykke efter grundlovens § 19, idet retstilstanden allerede levede op til Danmarks forpligtelser i henhold til protokollen.

4.2. EU-aftalen med Island og Norge

Rådet for Den Europæiske Union vedtog den 17. december 2003 en afgørelse (2004/79/EF) om undertegnelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil. Aftalen blev undertegnet den 19. december 2003.

Danmark tog ved vedtagelsen af rådsafgørelsen forbehold for den forfatningsmæssige procedure i Danmark (parlamentarisk forbehold). En række andre medlemsstater tog lignende parlamentariske forbehold. Aftalen vil først kunne træde i kraft, når de parlamentariske forbehold er hævet.

Rådsafgørelsen med den tilknyttede aftale (offentliggjort i EF-tidende nr. L 26 af 29. januar 2004, side 1) er medtaget som bilag 4 til lovforslaget.

Aftalens *artikel 1* gør en lang række af de bestemmelser i EU-retshjælpskonventionen og 2001-protokollen, der ikke allerede finder anvendelse i forhold til Island og Norge i kraft af Schengen-samarbejdet (jf. ovenfor), anvendelige også i forhold til de to nævnte stater. Det drejer sig bl.a. om konventionens bestemmelser om formkrav og om aflytning af telekommunikation og protokollens bestemmelser om oplysninger om bankkonti mv.

De erklæringer om anvendelse af forskellige af EU-retshjælpskonventionens og 2001-protokollens bestemmelser, som EU-medlemsstaterne har afgivet, finder også anvendelse i forhold til Island og Norge.

Efter aftalens *artikel 2* følger medlemsstaterne og Island og Norge løbende udviklingen i den retspraksis vedrørende de nævnte bestemmelser i konventionen og protokollen, der fastlægges af EF-Domstolen samt ved de kompetente domstole i Island og Norge. De to stater har adgang til at forelægge processkrifter eller skriftlige bemærkninger for EF-Domstolen i sager, hvor en medlemsstat har forelagt EF-Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af de nævnte konventions- og protokolbestemmelser.

Hvis en medlemsstat afslår en anmodning om retshjælp, kan Island og Norge efter aftalens *artikel 3* anmode medlemsstaten om at indberette sagen til Eurojust med henblik på en mulig praktisk løsning.

Efter aftalens *artikel 4* kan tvister om fortolkningen eller anvendelsen af aftalen eller af ovennævnte bestemmelser i konventionen og protokollen forelægges på et møde mellem medlemsstaterne og Island og Norge med henblik på bilæggelse inden seks måneder.

Det følger af aftalens *artikel 5,* at medlemsstaterne og Island og Norge er enige om at tage aftalen op til fornyet vurdering senest fem år efter dens ikrafttræden.

Aftalens *artikel 6* indeholder bestemmelser om ikrafttræden, mens *artikel 7* fastslår, at aftalen også vil gælde for nye medlemsstater, der tiltræder EU-retshjælpskonventionen og/eller 2001-protokollen.

Aftalens *artikel 8* indeholder bestemmelser om ophør af aftalen, mens *artikel 9* indeholder bestemmelser

om deponering. *Artikel 10* indeholder oplysninger om aftalens originalsprog.

4.3. Justitsministeriets overvejelser

Som anført ovenfor under pkt. 4.1 nødvendiggjorde dansk tiltrædelse af EU-retshjælpskonventionen og 2001-protokollen alene lovgivning i forhold til enkelte bestemmelser i konventionen, da retstilstanden i øvrigt allerede levede op til Danmarks forpligtelser i henhold til konventionen og protokollen.

Som udgangspunkt vil de bestemmelser i EU-retshjælpskonventionen og 2001-protokollen, der er omfattet af EU-aftalen med Island og Norge, jf. pkt. 4.2 ovenfor, kunne anvendes også i forhold til disse to stater, uden at der er behov for yderligere lovgivning her i landet, jf. herved lov nr. 258 af 8. maj 2002.

Dansk tiltrædelse af EU-aftalen forudsætter alene en mindre ændring af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet (jf. lovbekendtgørelse nr. 780 af 28. juni 2007) med henblik på at skabe udtrykkelig hjemmel til at anvende EU-retshjælpskonventionens artikel 18 og 19 om aflytning af telekommunikation også i forhold til Island og Norge.

Lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet indeholder i § 15, stk. 1, nr. 4-6, bestemmelser om aflytning af telekommunikation, som gennemføres efter retsplejelovens kapitel 71 eller artikel 18 og 19 i EU-retshjælpskonventionen.

Lovens § 15, stk. 1, angiver en række tilfælde, hvor udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester uden udgift for staten, herunder for politiet, skal sikre de tekniske muligheder for at gennemføre aflytning af telekommunikation. Udbyderen er således bl.a. forpligtet til at sikre

- at udbyderens tekniske udstyr og systemer er indrettet således, at det efter anmodning fra politiet er muligt at foretage aflytning og øjeblikkelig overførelse af telekommunikation til en anden medlemsstat efter EU-retshjælpskonventionens artikel 18, stk. 5, litra a, sammenholdt med stk. 2, litra a og c (§ 15, stk. 1, nr. 4);
- at udbyderens gateway-stationer (dvs. jordbaserede stationer, der benyttes til satellit-baseret telekommunikation, jf. lovens § 8 a) er indrettet således, at udbydere af elektroniske kommunikationstjenester i andre medlemsstater, der benytter gateway-stationen, har direkte adgang til denne, så det gennem disse udbydere er muligt at foretage direkte aflytning af telekommunikation på gateway-stationen vedrørende personer, der befinder sig i den pågældende medlemsstat, jf. EU-retshjælpskonventionens artikel 19 (§ 15, stk. 1, nr. 5); og
- at udbyderen har direkte adgang til gateway-stationer, der befinder sig i andre medlemsstater, og som udbyderen benytter, således at politiet gennem udbyderen har mulighed for at foretage direkte aflytning af telekommunikation på gateway-stationen vedrørende personer, der befinder sig her i landet, jf. retsplejelovens kapitel 71 og EU-retshjælpskonventionen (§ 15, stk. 1, nr. 6).

Bestemmelserne i § 15, stk. 1, nr. 4-6, blev (som nr. 2-4) affattet ved lov nr. 258 af 8. maj 2002. Efter ordlyden af nr. 4-6 omfatter udbydernes forpligtelser alene aflytning, der involverer andre EU-medlemsstater. Det er endvidere i bestemmelsens forarbejder forudsat, at nr. 6 (tidligere nr. 4) ikke omfatter tilfælde, hvor gateway-stationen befinder sig i et land uden for EU, jf. Folketingstidende 2001-02 (2. samling), Tillæg A, side 3373 (pkt. 3.3.4.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 141).

Som anført ovenfor indebærer EU-aftalen med Island og Norge, at bl.a. EU-retshjælpskonventionens bestemmelser om aflytning af telekommunikation skal kunne anvendes i forhold til Island og Norge.

Ved tiltrædelse af aftalen vil Danmark således – hvis betingelserne efter konventionen er opfyldt – bl.a. blive forpligtet til at efterkomme anmodninger fra Island og Norge om at foretage aflytning og øjeblikkelig overførelse af telekommunikation til Island og Norge, når den aflyttede befinder sig i en af de to stater eller i en anden EU-medlemsstat, jf. EU-retshjælpskonventionens artikel 18, stk. 5, litra a, sammenholdt med stk. 2, litra a og c.

Danmark vil endvidere bl.a. blive forpligtet til at sikre, at gateway-stationer her i landet er indrettet således, at udbydere af elektroniske kommunikationstjenester i Island eller Norge, der benytter gateway-stationen, har direkte adgang til denne (fjerntilslutning/fjernbetjening), så det gennem sådanne udbydere er muligt for myndighederne i Island og Norge at foretage direkte aflytning af telekommunikation på gateway-stationen vedrørende personer, der befinder sig i Island henholdsvis Norge, jf. EU-retshjælpskonventionens artikel 19.

Med henblik på at gøre EU-retshjælpskonventionens artikel 18 og 19 anvendelig også i forhold til Island og Norge foreslås det, at udtrykkene »medlemsstat« og »andre medlemsstater« i § 15, stk. 1, nr. 4-6, i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet ændres til »kontraherende stat« henholdsvis »andre kontraherende stater«. Derved vil det udtrykkeligt fremgå af loven, at udbydernes forpligtelser efter § 15 også omfatter tilfælde, hvor telekommunikation overføres til en stat, som ikke er medlem af EU,

men som er part i EU-retshjælpskonventionen (nr. 4), og tilfælde, hvor den udenlandske udbyder af elektroniske kommunikationstjenester (nr. 5) eller den udenlandske gateway-station (nr. 6) befinder sig i en stat, der er part i konventionen uden at være medlem af EU.

Med den foreslåede ændring vil lovens § 15 omfatte Island og Norge ved EU-aftalens ikrafttræden. Bestemmelsen vil endvidere omfatte andre stater uden for EU (f.eks. Schweiz), der i fremtiden ligesom Island og Norge efter aftale med EU måtte blive omfattet af EU-retshjælpskonventionens artikel 18 og 19.

Der henvises til lovforslagets § 4 og bemærkningerne hertil.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Med lovforslaget tilvejebringes grundlaget for, at Danmark kan tilslutte sig Prümafgørelsen om udveksling af oplysninger om dna-profiler, fingeraftryk og køretøjer mellem EU-landene. De nærmere tekniske krav til denne dataudveksling forventes vedtaget af Rådet i løbet af de kommende måneder og er således endnu ikke fastlagt. Det er derfor på nuværende tidspunkt ikke muligt at opgøre de økonomiske konsekvenser for det offentlige ved Danmarks tilslutning til Prümafgørelsen. Det er dog forventningen, at Danmarks tilslutning vil medføre visse merudgifter til opbygning og tilpasning af politiets it-systemer og registre samt til drift af systemer og kommunikationslinier. Merudgifterne forbundet hermed forventes at kunne opgøres i foråret 2008. Finansieringen heraf vil i nødvendigt omfang blive afklaret i forbindelse med finansloven for 2009.

De dele af lovforslaget, der vedrører Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer, skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget vedrørende ændring af konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslagets § 4 må forventes at medføre visse begrænsede økonomiske og administrative byrder for udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere, jf. § 6, stk. 1, i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet. Størrelsen af investeringerne for den danske it- og telebranche vil afhænge af, hvor meget de eksisterende net og systemer i givet fald skal ændres. Omkostningerne kan således fordele sig meget forskelligt fra udbyder til udbyder. Omkostningerne må forventes at variere alt afhængig af indretningen af de nuværende systemer.

Lovforslaget skønnes ikke herudover at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi og Erhvervsministeriets virksomhedspanel. CKR vurderer, at forslaget medfører negative afledte erhvervsøkonomiske konsekvenser for udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, som dog ikke kan opgøres nærmere. Forslaget vurderes derimod ikke at indeholde administrative konsekvenser, og det bør derfor ikke forelægges et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

7. De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

8. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslagets §§ 1-3 og § 5 gennemfører de lovændringer, der er nødvendige for at tiltræde udkast til Rådets afgørelse om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (som der blev opnået politisk enighed om på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 12.-13. juni 2007).

Lovforslagets § 5 gennemfører endvidere de lovændringer, der er nødvendige for at tiltræde udkast til Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer (som der blev opnået politisk enighed om på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 8.-9. november 2007).

Lovforslagets § 4 gennemfører aftalen af 19. december 2003 mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil.

10. Hørte myndigheder mv.

Et lovudkast har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter, Den Danske Dommerforening, Domstolsstyrelsen, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigspolitiet, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Politiforbundet i Danmark, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Advokatrådet, Amnesty International, Arrownet A/S, Bolignetforeningen, Boligselskabernes Landsforening, Brancheforeningen for Forbrugerelektronik, Broadcom A/S, Comx Networks A/S, Cybercity, DanCell, Dansk Bredbånd A/S, Dansk Elektronik, Dansk IT, Dansk Telecom A/S, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Fængselsforbund, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Danske Regioner, Debitel Danmark A/S, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugerstyrelsen, Foreningen af fængselsinspektører, vicefængselsinspektører og økonomichefer, Foreningen af Danske Internet Medier, Foreningen for Dansk Internet Handel, Fullrate, Global Connect, HK Landsklubben Kriminalforsorgen, Hi3G Denmark ApS, HTS - Handel, Transport og Service, Institut for Menneskerettigheder, IT-Branchen, Intelecom Danmark A/S, ITEK, KL, Kriminalpolitisk forening (KRIM), Landsforeningen af beskikkede advokater, Midtvest Bredbånd, Mobiltelebranchen, Motorola A/S, Nordic Connect, Retsmedicinsk Institut ved Københavns Universitet, Retslægerådet, Retssikkerhedsfonden, SAT Gruppen, Service 900 nævnet, Sonofon, Stofa, SuperTEL, TDC, Tele2, Teleankenævnet, Teleklagenævnet, Telekommunikationsindustrien, Telia, Telmore, TetraNet, TetraStar A/S og WorldCom Telecommunication A/S.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen	Vedrørende lovforslagets §§ 1-3 og § 5 er den tekniske udmøntning af Rådets afgørelse endnu ikke er fastlagt. Det er således på nuværende tidspunkt ikke muligt at opgøre de økonomiske konsekvenser forbundet med lovforslaget. Ingen for så vidt angår § 4.
Administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen	Vedrørende lovforslagets §§ 1-3 og § 5 er den tekniske udmøntning af Rådets afgørelse endnu ikke er fastlagt. Det er således på nuværende tidspunkt ikke muligt at opgøre de administrative konsekvenser forbundet med lovforslaget. Ingen for så vidt angår § 4.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Vedrørende lovforslagets § 4 vil der være visse merudgifter til investering i udstyr. Omkostningerne må forventes at variere alt afhængig af indretningen af de nuværende systemer.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen af betydning
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslagets §§ 1-3 og § 5 gennemfører de lovændringer, der er nødvendige for at tiltræde udkast til Rådets afgørelse om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet. Lovforslagets § 5 gennemfører endvidere de lovændringer, der er nødvendige for at tiltræde udkast til Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer. Lovforslagets § 4 gennemfører EU-aftalen af 19. december 2003 med Island og Norge om gensidig retshjælp i straffesager.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

(Dna-loven)

Til nr. 1 (§ 5, stk. 2)

Med forslaget indsættes der i dna-lovens *§ 5* et nyt *stk. 2,* hvorefter der skabes adgang for de retshåndhævende myndigheder i en medlemsstat i Den Europæiske Union til at søge i Det Centrale Dna-profil-register. Formålet med bestemmelsen er at skabe grundlag for, at en anden medlemsstats nationale kontaktpunkt selv skal kunne foretage en elektronisk sammenligning af en dna-profil, der indgår i en efterforskning, med dna-profilerne i dna-registeret.

Forslaget gennemfører Prümafgørelsens artikel 3, hvorefter der gives medlemsstaternes nationale kontaktpunkter terminaladgang til elektronisk søgning i de øvrige medlemsstaters dna-profilregistre. Adgangen til registeret vil være baseret på et såkaldt »hit/no hit«-system, idet en søgende medlemsstats nationale kontaktpunkt umiddelbart kun vil modtage oplysninger om, hvorvidt der foreligger et »hit« (overensstemmende dna-profil). Med den foreslåede § 5, stk. 2, gives der således alene en begrænset terminaladgang til registeret.

Hvis den søgende medlemsstat herefter ønsker yderligere oplysninger om eventuelle overensstemmende dna-profiler, må der fremsættes anmodning til den pågældende medlemsstat efter bestemmelserne om retshjælp mv.

En søgning i medfør af dna-lovens § 5, stk. 2, må alene foretages til brug for efterforskningen af en konkret straffesag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.2 i de almindelige bemærkninger.

Til § 2

(Retsplejeloven)

Til nr. 1 (§ 116 a)

Med den foreslåede *§ 116 a* gives der adgang for de retshåndhævende myndigheder i en medlemsstat i Den Europæiske Union til at søge i politiets centrale finger- og håndaftryksregister. Formålet med bestemmelsen er at skabe grundlag for, at de nævnte myndigheder selv kan foretage en elektronisk sammenligning af et fingeraftryk, der indgår i en efterforskning, med fingeraftryk i politiets centrale finger- og håndaftryksregister. Fingeraftryk omfatter både aftryk af enkelte fingre og aftryk af hele hænder.

Forslaget gennemfører Prümafgørelsens artikel 9, hvorefter der gives medlemsstaternes nationale kontaktpunkter terminaladgang til elektronisk søgning i de øvrige medlemsstaters fingeraftryksregistre. Adgangen til registeret vil være baseret på det såkaldte »hit/no hit«-system, idet en søgende medlemsstats nationale kontaktpunkt kun vil modtage oplysninger om, hvorvidt der foreligger et »hit« (overensstemmende fingeraftryk). Det er den søgende medlemsstats nationale kontaktpunkt, der foretager bekræftelsen af, hvorvidt der er en entydig overensstemmelse mellem fingeraftryk.

Den foreslåede adgang omfatter hele politiets finger- og håndaftryksregister (dvs. fingeraftryk optaget efter retsplejeloven (A-filen), gerningsstedsaftryk (G-filen) samt fingeraftryk optaget i forbindelse med udlændingesager (B-filen)).

Hvis den søgende medlemsstat herefter ønsker yderligere oplysninger om eventuelle overensstemmende fingeraftryksoplysninger, må der fremsættes anmodning til den pågældende medlemsstat efter bestemmelserne om retshjælp mv.

En søgning i medfør af retsplejelovens § 116 a må alene foretages til brug for efterforskningen af en konkret straffesag. Ordet efterforskning omfatter forebyggelse af strafbare handlinger, i samme omfang som forebyggelse er omfattet af Prümafgørelsens artikel 9, jf. pkt. 2.2.1.2 i de almindelige bemærkninger.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.3 i de almindelige bemærkninger.

Til § 3

(Lov om registrering af køretøjer)

Til nr. 1 (§ 17 a)

Med den foreslåede *§ 17 a, stk. 1,* gives der adgang til at videregive oplysningerne i Køretøjsregisteret til politiet. Hermed skabes grundlag for at etablere et parallelregister, som skal administreres af Rigspolitiet og anvendes af politiet i almindelighed. Det er hensigten, at oplysningerne i parallelregisteret opdateres med oplysninger fra told- og skatteforvaltningen.

Det foreslås desuden, at skatteministeren efter forhandling med justitsministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om videregivelse af oplysninger til politiet, jf. *stk. 2.*

Med bestemmelsen i *stk. 3* etableres grundlag for, at de retshåndhævende myndigheder i en medlemsstat i Den Europæiske Union kan foretage elektronisk søg-

ning i politiets register. Bestemmelsen skaber grundlag for, at disse myndigheder kan få online adgang til dette register. Søgningen kan kun ske til brug for en konkret sag i forbindelse med efterforskningen af en straffesag eller opretholdelse af den offentlige sikkerhed. Ordet efterforskning omfatter forebyggelse af strafbare handlinger, i samme omfang som forebyggelse er omfattet af Prümafgørelsens artikel 12, jf. pkt. 2.2.1.3 i de almindelige bemærkninger.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.5 i de almindelige bemærkninger.

Til § 4

(Lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet)

Til nr. 1-3 (§ 15, stk. 1)

Efter § 15 i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet skal udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester uden udgift for staten, herunder for politiet, sikre de tekniske muligheder for at gennemføre aflytning af telekommunikation i en række nærmere angivne tilfælde omfattet af retsplejelovens kapitel 71 eller artikel 18 og 19 i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-retshjælpskonventionen).

Efter ordlyden af lovens § 15, stk. 1, nr. 4-6, omfatter udbydernes forpligtelser alene aflytning af telekommunikation, der involverer andre medlemsstater. Det er endvidere i bestemmelsens forarbejder forudsat, at § 15, stk. 1, nr. 6, ikke omfatter tilfælde, hvor gateway-stationen befinder sig i et land uden for EU, jf. Folketingstidende 2001-02 (2. samling), Tillæg A, side 3373 (pkt. 3.3.4.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 141).

Aftalen af 19. december 2003 mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-prokollen hertil (EU-aftalen) indebærer, at bl.a. EU-retshjælpskonventionens artikel 18 og 19 om aflytning af telekommunikation også vil finde anvendelse, når aflytningen involverer Island eller Norge.

Det foreslås på den baggrund, at udtrykkene »medlemsstat« og »andre medlemsstater« i § 15, stk. 1, nr. 4-6, ændres til »kontraherende stat« henholdsvis »andre kontraherende stater«, således at det udtrykkeligt kommer til at fremgå af loven, at udbydernes forpligtelser efter § 15 også omfatter tilfælde, hvor telekommunikation overføres til en stat, som ikke er medlem af EU, men som er part i EU-retshjælpskonventionen (nr. 4), og tilfælde, hvor den udenlandske udbyder af elektroniske kommunikationstjenester (nr. 5) eller den udenlandske gateway-station (nr. 6) befinder sig i en stat, der er part i konventionen uden at være medlem af EU.

Med den foreslåede ændring vil lovens § 15, stk. 1, nr. 4-6, omfatte Island og Norge ved EU-aftalens ikrafttræden. Bestemmelsen vil endvidere omfatte andre stater uden for EU, der i fremtiden ligesom Island og Norge efter aftale med EU måtte blive omfattet af EU-retshjælpskonventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det følger af *stk. 1*, at bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 om forbrydelser mod den offentlige myndighed m.v. og kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv mv. også finder anvendelse, når forholdet er begået mod eller af embedsmænd fra en anden stat under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller efter Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer.

Den foreslåede bestemmelse omfatter embedsmænd, som er ansat i en anden medlemsstat, der er omfattet af Prümafgørelsen eller den nævnte rådsafgørelse om særlige indsatsenheder.

Den foreslåede bestemmelse vil f.eks. indebære, at vold eller trussel om vold mod en udenlandsk embedsmand, der deltager i en operation efter Prümafgørelsens artikel 17 eller 18, eller der yder bistand efter artikel 3 i rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder, vil kunne straffes efter straffelovens § 119, stk. 1. På samme måde vil en udenlandsk embedsmand, der uberettiget videregiver fortrolige oplysninger om, hvad han har erfaret under udførelse af opgaver efter Prümafgørelsens artikel 17 eller 18 eller rådsafgørelsens artikel 3, kunne straffes for overtrædelse af straffelovens § 152 f.

Den foreslåede bestemmelse omfatter efter sin ordlyd alle bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16. Det er dog en forudsætning, at den enkelte bestemmelse efter sit eget indhold kan finde anvendelse. F.eks. vil straffelovens § 148 om den, som har domsmyndighed eller anden offentlig myndighed til at træffe afgørelse i retsforhold, ikke kunne anvendes på andre medlemsstaters embedsmænd. Det skyldes, at Prümafgørelsen eller rådsafgørelsen om særlige ind-

satsenheder ikke hjemler de nævnte embedsmænd sådanne beføjelser her i landet.

Eventuelle straffesager mod udenlandske embedsmænd vedrørende forhold begået i forbindelse med udførelsen af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller efter rådsafgørelse om særlige indsatsenheder vil skulle behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 93 c om straffesager mod politipersonale.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 3, stk. 1, i lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen, § 5 i lov om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen og § 3, stk. 1, i lov om gennemførelse af retshjælpskonventionen

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.6 og 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af *stk. 2,* at klager over adfærd fra embedsmænd fra andre medlemsstater behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 93 b (om klager over politipersonale) og kapitel 93 d (om politiklagenævn), når embedsmændene yder hinanden gensidig bistand i henhold til artikel 17 og 18 i Prümafgørelsen eller i henhold til artikel 3 i rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 5 a, stk. 3, i lov nr. 415 af 10. juni 1997 om gennemførelse af Europolkonventionen (indsat ved lov nr. 1435 af 22. december 2004 om ændring af lov om gennemførelse af Europolkonventionen og lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet og lov om international fuldbyrdelse af straf m.v.).

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.4.6 og 3.3.

Det følger af *stk. 3,* at hvis en embedsmand fra en anden medlemsstat forvolder skade under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder, som efter dansk ret medfører erstatningspligt, udbetales erstatning af justitsministeren.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 3, stk. 2, i lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen, § 6 i lov om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen og § 3, stk. 2, i lov om gennemførelse af retshjælpskonventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.6 og 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af *stk. 4, 1. pkt.,* at hvis den danske stat forvolder skade, der skyldes brug af urigtige oplysninger leveret fra et andet land, der har tilsluttet sig Prümafgørelsen, og som efter dansk ret medfører erstatningspligt, udbetales erstatning af justitsministeren, selvom oplysningerne er leveret fra et andet land. Efter *stk. 4, 2. pkt.,* kan erstatningen nedsættes eller nægtes, hvis den erstatningssøgende selv har givet anledning til skaden. Bestemmelsen svarer til retsplejelovens § 1018 a, stk. 3. Forudsætningen for, at en eventuel erstatning kan nedsættes eller nægtes, er, at der fra erstatningssøgendes side foreligger et forsætligt eller uagtsomt (culpøst) forhold, som har medført den pågældende skade. Erstatningssøgendes forhold både før og under sagen kan komme i betragtning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Det foreslås i *stk. 1,* at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte lovens ikrafttrædelsestidspunkt, herunder at der kan fastsættes forskellige ikrafttrædelsestidspunkter.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at terminaladgang til de respektive registre i henhold til de foreslåede bestemmelser i lovforslaget, først vil kunne ske, når det tekniske grundlag herfor er etableret. Bestemmelserne vil således ikke blive sat i kraft, inden det teknisk er muligt at give de lande, der deltager i samarbejdet under Prümafgørelsen, terminaladgang til registrene.

Baggrunden for, at loven endvidere skal kunne sættes i kraft på forskellige tidspunkter er først og fremmest, at Prümafgørelsen efter artikel 36 skal efterkommes etapevis. Som udgangspunkt skal de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme Prümafgørelsen være truffet senest et år efter, at den får virkning. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af adgang til de tre registre skal dog først være truffet senest tre år efter, at afgørelsen får virkning. Ved at give mulighed for forskellige ikrafttrædelsestidspunkter vil overgangen til terminaladgang desuden kunne ske efterhånden, som der bliver mulighed for at give adgang til de enkelte registre. Endelig forventes § 17 a i lov om registrering af køretøjer som affattet ved denne lovs § 3, om videregivelse af Køretøjsregisterets oplysninger til politiet mv., sat i kraft samtidig med ikrafttrædelsen af lov om registrering af køretøjer.

Det foreslås i *stk. 2,* at § 15 i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, som affattet ved denne lovs § 4, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Til § 7

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og indebærer efter *stk. 1,* at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Efter *stk. 2* kan lovens § 1 (dna-loven) og § 5 (om straffelovens kapitel 14 og 16 samt erstatningsansvar) ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger. Da retsplejeloven, lov om registrering af køretøjer og lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet ikke gælder for Færøerne og Grønland, skal ændringerne af disse love ikke kunne sættes i kraft for denne del af riget.

For så vidt angår Prümafgørelsen og rådsafgørelsen om særlige indsatsenheder, der er vedtaget i medfør af EU-traktatens artikel 34, følger det af EU-rettens territoriale begrænsning, at afgørelserne ikke vil gælde for Færøerne og Grønland.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 5. ...

Stk. 2. Herudover må videregivelse af oplysninger fra registeret ikke finde sted, jf. dog § 6.

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 434 af 31. maj 2000 om Det Centrale Dna-profil-register, som ændret ved § 1 i lov nr. 369 af 24. maj 2005 og lov nr. 1559 af 20. december 2006, foretages følgende ændring:

1. I *§ 5* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union kan til brug for efterforskningen af en konkret straffesag ved elektronisk søgning sammenligne en dna-profil, der indgår i efterforskningen, med registerets dna-profiler.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

§ 2

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1261 af 23. oktober 2007, som ændret senest ved lov nr. 67 af 11. februar 2008, foretages følgende ændring:

1. Efter § 116 indsættes:

»**§ 116 a.** Den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union kan til brug for efterforskningen af en konkret straffesag ved elektronisk søgning sammenligne et fingeraftryk, der indgår i efterforskningen, med fingeraftryk i politiets centrale finger- og håndaftryksregister.«

§ 3

I lov nr. 309 af 19. april 2006 om registrering af køretøjer, som ændret ved § 3 i lov nr. 206 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

Bilag til f. t. l. vedr. Det Centrale Dna-profil-register m.v.

Gældende formulering

Lovforslaget

1. Efter § 17 indsættes:

»**§ 17 a.** Oplysningerne i Køretøjsregisteret kan videregives til politiet.

Stk. 2. Skatteministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler om videregivelse af oplysninger efter stk. 1.

Stk. 3. Rigspolitichefen kan give den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union adgang til at foretage elektronisk søgning i de oplysninger fra Køretøjsregisteret, der er videregivet til politiet, til brug for efterforskningen af en konkret straffesag eller en konkret sag om opretholdelse af den offentlige sikkerhed.«

§ 4

I lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, jf. lovbekendtgørelse nr. 780 af 28. juni 2007, foretages følgende ændringer:

§ 15. Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere som nævnt i § 6, stk. 1, skal uden udgift for staten, herunder for politiet, sikre,

1) ...
2) ...
3) ...

4) at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, udbyderen anvender, er indrettet således, at det efter anmodning fra politiet er muligt at foretage aflytning og øjeblikkelig overførsel af telekommunikation til en anden medlemsstat efter artikel 18, stk. 5, litra a, sammenholdt med stk. 2, litra a og c, i konvention af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater,

1. I *§ 15, stk. 1, nr. 4,* ændres »medlemsstat« til: »kontraherende stat«.

Gældende formulering

5) at de gateway-stationer, udbyderen anvender, er indrettet således, at udbydere af elektroniske kommunikationstjenester i andre medlemsstater, der benytter gateway-stationerne, har direkte adgang til disse, så det gennem sådanne udbydere er muligt at foretage direkte aflytning af telekommunikation på gateway-stationerne vedrørende personer, der befinder sig i den pågældende medlemsstat, jf. artikel 19 i konvention af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, og

6) at udbyderen har direkte adgang til gateway-stationer, der befinder sig i andre medlemsstater, og som udbyderen benytter, således at politiet gennem udbyderen har mulighed for at foretage direkte aflytning af telekommunikation på gateway-stationen vedrørende personer, der befinder sig her i landet, jf. lov om rettens pleje, kapitel 71, og konvention af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater.

Stk. 2-5....

Lovforslaget

2. I *§ 15, stk. 1, nr. 5,* ændres »andre medlemsstater« til: »andre kontraherende stater«, og »medlemsstat« ændres til: » kontraherende stat«.

3. I *§ 15, stk. 1, nr. 6,* ændres »andre medlemsstater« til: »andre kontraherende stater«.

§ 5

Stk. 1. Bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 om forbrydelser mod den offentlige myndighed m.v. og kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv m.v. finder også anvendelse, når forholdet er begået mod eller af embedsmænd fra et andet land under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer.

Stk. 2. Klager over adfærd, der er udvist af en embedsmand fra et andet land under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer, behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 93 b og 93 d.

Gældende formulering

Lovforslaget

Stk. 3. Justitsministeren udbetaler erstatning for skade, der forvoldes af embedsmand fra et andet land under udførelse af opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer, og som efter dansk ret medfører erstatningspligt.

Stk. 4. Justitsministeren udbetaler erstatning for skade, der forvoldes af den danske stat, og som skyldes brug af urigtige oplysninger modtaget fra et andet land i medfør af Prümafgørelsen. Erstatning kan nedsættes eller nægtes, hvis den erstatningssøgende selv har givet anledning til skaden.

Bilag 2

Udkast til Rådets afgørelse om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 30, stk. 1, litra a) og b), artikel 31, litra a), artikel 32 og artikel 34, stk. 2, litra c),

under henvisning til initiativet fra Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Den Italienske Republik, Republikken Finland, Den Portugisiske Republik, Rumænien og Kongeriget Sverige,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,[1] og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Som følge af ikrafttrædelsen af aftalen mellem Kongeriget Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Kongeriget Nederlandene og Republikken Østrig om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme, grænseoverskridende kriminalitet og ulovlig migration (i det følgende benævnt »Prümaftalen«), fremlægges dette initiativ i samråd med Europa-Kommissionen i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Union med henblik på at integrere substansen i Prüm-aftalens bestemmelser i EU-lovgivningen.

(2) Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i oktober 1999 i Tammerfors bekræftede behovet for forbedret informationsudveksling mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på at opspore og efterforske straf bare handlinger.

(3) Det Europæiske Råd har i Haag-programmet om styrkelse af frihed, sikkerhed og retfærdighed i Den Europæiske Union fra november 2004 givet udtryk for, at dette kræver en nyskabende tilgang til grænseoverskridende udveksling af retshåndhævelsesoplysninger.

(4) Det Europæiske Råd slog derfor fast, at udvekslingen af sådanne oplysninger bør foregå på de betingelser, der gælder for tilgængelighedsprincippet. Det betyder, at en retshåndhævelsesperson i en EU-medlemsstat, som har brug for oplysninger for at kunne varetage sine opgaver, kan indhente disse i en anden medlemsstat, og at de retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, der ligger inde med disse oplysninger, udleverer dem til det angivne formål under hensyntagen til behovene i forbindelse med den igangværende efterforskning i den pågældende stat.

(5) Det Europæiske Råd har i Haag-programmet sat den 1. januar 2008 som frist for gennemførelsen af dette mål.

(6) Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA af 18. december 2008 om forenkling af udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder[2] fastsætter allerede regler for, hvordan medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder hurtigt og effektivt kan udveksle eksisterende oplysninger og efterretninger med henblik på gennemførelse af kriminalefterforskninger eller kriminalefterretningsoperationer.

(7) Det fremgår også af Haag programmet om styrkelse af frihed, sikkerhed og retfærdighed, at der bør gøres fuld brug af ny teknologi, og at den gensidige adgang til de nationale databaser også bør lettes, og endvidere, at nye centraliserede europæiske databaser kun bør oprettes på grundlag af undersøgelser, der godtgør, at de udgør en ekstra gevinst.

(8) Af hensyn til et effektivt internationalt samarbejde er det af afgørende betydning, at der hurtigt og effektivt kan udveksles nøjagtige oplysninger. Målet er at indføre procedurer til fremme af hurtige, effektive og billige metoder til udveksling af oplysninger. Af hensyn til den fælles anvendelse af oplysningerne bør der gælde klare ansvarsforhold for disse procedurer, og de skal omfatte passende garantier med hensyn til oplysningernes nøjagtighed og sikkerhed under fremsendelsen og lagringen samt procedurer

for registrering af udveksling af oplysninger og restriktioner for anvendelsen af de udvekslede oplysninger.

(9) Disse krav er opfyldt af Prüm-aftalen. For at de væsentlige krav i Haag-programmet kan blive opfyldt for alle medlems stater inden for den tidsfrist, der er fastsat heri, bør substansen i de væsentlige elementer i Prüm-aftalen gælde for alle medlemsstater.

(10) Denne afgørelse indeholder derfor bestemmelser, som er baseret på de vigtigste bestemmelser i Prüm-aftalen og som skal forbedre udvekslingen af oplysninger, hvorved medlemsstaterne indrømmer hinanden adgangsret til deres elektroniske dna-analysedatabaser, elektroniske fingeraftryksidentifikationssystemer og køretøjsregistre. I forbindelse med oplysninger fra nationale dnaanalysedatabaser og elektroniske fingeraftryksidentifikationssystemer skal et hit/no hit-system i anden omgang gøre det muligt for den søgende medlems stat at anmode om bestemte relevante personoplysninger fra den medlemsstat, der administrerer databasen, og om nødvendigt anmode om yderligere oplysninger ved hjælp af procedurer for gensidig bistand, herunder de procedurer, der er vedtaget i medfør af rammeafgørelse 2006/960/RIA.

(11) Dette ville fremskynde de eksisterende procedurer betydeligt og dermed sætte medlemsstaterne i stand til at finde ud af, om en anden medlemsstat ligger inde med de oplysninger, den har behov for, og i givet fald hvilken.

(12) Sammenligning af oplysninger på tværs af grænserne skulle åbne en ny dimension inden for bekæmpelse af kriminalitet. De informationer, der opnås ved at sammenligne oplysninger, bør give mulighed for nye efterforskningsmetoder for medlemsstaterne og således spille en afgørende rolle ved at bistå medlemsstaternes retshåndhævende og judicielle myndigheder.

(13) Reglerne bygger på etablering af netværk mellem medlemsstaternes nationale databaser.

(14) Medlemsstaterne bør på visse betingelser kunne levere personoplysninger og andre oplysninger end personoplysninger for at forbedre udvekslingen af oplysninger med henblik på at forebygge strafbare handlinger og opretholde den offentlige orden og sikkerhed i forbindelse med store arrangementer med en grænseoverskridende dimension.

(15) I forbindelse med gennemførelsen af artikel 12 kan medlemsstaterne beslutte at prioritere bekæmpelse af grov kriminalitet, idet der tages hensyn til, at der kun er begrænset teknisk kapacitet til rådighed til overførsel af data.

(16) Ud over en forbedring af udvekslingen af oplysninger er der behov for at regulere andre former for tættere samarbejde mellem politimyndighederne, navnlig ved hjælp af fælles sikkerhedsoperationer (såsom fælles patruljer).

(17) Et tættere politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager skal ledsages af respekt for de grundlæggende rettigheder, især retten til privatlivets fred og beskyttelsen af personoplysninger, der skal sikres gennem særlige ordninger for beskyttelse af oplysninger, som er skræddersyet til den særlige karakter af de forskellige former for udveksling af oplysninger. Sådanne bestemmelser om databeskyttelse bør især tage hensyn til den særlige karakter af grænseoverskridende online-adgang til databaser. Da det med online-adgang ikke er muligt for den medlems stat, der administrerer databasen, at udføre forudgående kontrol, bør der være et system, som sikrer, at der finder efterfølgende kontrol sted.

(18) Hit/no hit-systemet er opbygget med henblik på sammenligning af anonyme profiler, hvor supplerende personoplysninger kun udveksles efter et hit, og levering og modtagelse heraf henhører under den nationale lovgivning, herunder bestemmelserne om retshjælp. Denne opbygning sikrer et passende databeskyttelsessystem, idet levering af personoplysninger til andre medlemsstater kræver et passende databeskyttelsesniveau fra den modtagende medlemsstats side.

(19) Da der er tale om en meget omfattende udveksling af oplysninger og data som følge af et tættere politisamarbejde og retligt samarbejde, er det formålet med denne afgørelse at garantere et passende niveau for beskyttelse af oplysninger. Den overholder det beskyttelsesniveau, der er fastsat for behandling af personoplysninger i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, tillægsprotokollen af 8. november 2001 til konventionen og principperne i Europarådets anbefaling R (87) 15 om politiets brug af personoplysninger.

(20) Databeskyttelsesbestemmelserne i denne afgørelse omfatter også de nødvendige databeskyttelsesprincipper i mangel af en rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger under

tredje søjle. Rammeafgørelsen bør finde anvendelse på alt politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager, forudsat at niveauet for beskyttelse af personoplysninger i rammeafgørelsen ikke er lavere end det niveau, der kræves i henhold til Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger og tillægsprotokollen hertil af 8. november 2001, og tager hensyn til Ministerkomitéens anbefaling R (87) 15 af 17. september 1987 til medlemsstaterne om politiets brug af personoplysninger, også i de tilfælde, hvor oplysningerne ikke behandles elektronisk.

(21) Målene for denne afgørelse, især forbedringen af udvekslingen af oplysninger i Den Europæiske Union, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af de enkelte medlems stater på grund af kriminalitetsbekæmpelsens og sikkerhedsspørgsmålenes grænseoverskridende karakter, således at medlemsstaterne er nødt til at stole på hinanden i disse spørgsmål, og kan således bedre gennemføres på EU-plan. Rådet kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, hvortil der henvises i artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. EF-traktatens artikel 5, går denne afgørelse ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(22) Denne afgørelse overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. er indeholdt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder –

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

KAPITEL 1

GENEREL DEL

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

Medlemsstaterne agter med denne afgørelse at intensivere det grænseoverskridende samarbejde i sager, der er omfattet af afsnit VI i traktaten, navnlig udveksling af oplysninger mellem de myndigheder, som har ansvaret for forebyggelse og efterforskning af strafbare handlinger. Med henblik herpå indeholder denne afgørelse regler på følgende områder:

a) bestemmelser om betingelserne og proceduren for elektronisk overførsel af dna-profiler, fingeraftryksoplysninger og visse oplysninger fra nationale køretøjsregistre (kapitel 2)
b) bestemmelser om betingelserne for levering af oplysninger i forbindelse med store arrangementer med en grænseoverskridende dimension (kapitel 3)
c) bestemmelser om betingelserne for levering af oplysninger med henblik på forebyggelse af terrorforbrydelser (kapitel 4)
d) bestemmelser om betingelserne og proceduren for intensivering af det grænseoverskridende politisamarbejde ved hjælp af forskellige foranstaltninger (kapitel 5).

KAPITEL 2

ONLINE-ADGANG OG ANMODNINGER OM OPFØLGNING

AFDELING 1

DNA-PROFILER

Artikel 2

Oprettelse af nationale dna-analysedatabaser

1. Medlemsstaterne opretter og forvalter nationale dna-analysedatabaser med henblik på efterforskning af strafbare handlinger. Behandlingen i henhold til denne afgørelse af de oplysninger, der er lagret i disse databaser, sker i overensstemmelse med denne afgørelse og under overholdelse af den gældende nationale lovgivning vedrørende behandlingsproceduren.

2. Med henblik på gennemførelsen af denne afgørelse sikrer medlemsstaterne, at referencedata fra den nationale dna-analysedatabase, jf. stk. 1, første punktum, er tilgængelige. Referencedata omfatter udelukkende dna-profiler fastlagt på grundlag af den ikke-kodende del af dna og et referencenummer. Referencedata må ikke indeholde oplysninger, på grundlag af hvilke den registrerede kan identificeres direkte. Referencedata, som ikke er knyttet til en bestemt person (uidentificerede dna-profiler) skal kunne genkendes som sådanne.

3. Hver medlemsstat underretter Generalsekretariatet for Rådet om de nationale dna-analysedatabaser, som artikel 2-6 finder anvendelse

på, og betingelserne for elektronisk søgning, jf. artikel 3, stk. 1, i overensstemmelse med artikel 36.

Artikel 3

Elektronisk søgning af dna-profiler

1. Med henblik på efterforskning af strafbare handlinger giver medlemsstaterne de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter, jf. artikel 6, adgang til referencedataene i deres dna-analysedatabaser med ret til at foretage elektronisk søgning heri ved sammenligning af dna-profiler. Søgning må kun foretages i enkelttilfælde og under overholdelse af den anmodende medlemsstats nationale lovgivning.

2. Hvis det ved en elektronisk søgning konstateres, at en leveret dna-profil stemmer overens med en dna-profil, der er lagret i den modtagende medlemsstats database, modtager den søgende stats nationale kontaktpunkt elektronisk oplysning om de referencedata, hvormed der er konstateret overensstemmelse. Hvis der ikke er overensstemmelse, meddeles dette elektronisk.

Artikel 4

Elektronisk sammenligning af dna-profiler

1. Med henblik på efterforskning af strafbare handlinger sammenligner medlemsstaterne med gensidig godkendelse via deres nationale kontaktpunkter dna-profilerne i deres uidentificerede dna-profiler med alle dna-profiler i referencedataene i de andre nationale dna-analysedatabaser. Leveringen og sammenligningen sker elektronisk. Leveringen til sammenligning af uidentificerede dna-profiler sker udelukkende, hvis den anmodende medlemsstats lovgivning giver mulighed herfor.

2. Hvis en medlemsstat ved sammenligningen, jf. stk. 1, konstaterer, at de leverede dnaprofiler stemmer overens med profilerne i dens dna-analysedatabaser, leverer den straks de referencedata, hvormed der er konstateret overensstemmelse, til den anden medlemsstats nationale kontaktpunkt.

Artikel 5

Levering af yderligere personoplysninger og andre oplysninger

Hvis det som led i de procedurer, der er omhandlet i artikel 3 og 4, konstateres, at dna-profiler stemmer overens, finder den anmodede medlemsstats nationale lovgivning, herunder bestemmelserne om retshjælp, anvendelse på leveringen af yderligere personoplysninger og andre oplysninger vedrørende referencedataene.

Artikel 6

Nationalt kontaktpunkt og gennemførelsesforanstaltninger

1. Med henblik på gennemførelsen af den levering af oplysninger, der er omhandlet i artikel 3 og 4, udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt. Den gældende nationale lovgivning finder anvendelse på de nationale kontaktpunkters beføjelser.

2. De nærmere enkeltheder vedrørende den tekniske gennemførelse af procedurerne i artikel 3 og 4 fastsættes i gennemførelse sforanstaltningerne, jf. artikel 33.

Artikel 7

Udtagelse af cellemateriale og udlevering af dna-profiler

Hvis der som led i en igangværende efterforskning eller strafferetlig procedure ikke er adgang til en dna-profil for en bestemt person, der befinder sig på en anmodet medlems stats område, yder den anmodede medlemsstat retshjælp ved at udtage og undersøge cellemateriale fra den pågældende og ved at levere den opnåede dna-profil, hvis

a) den anmodende medlemsstat meddeler, til hvilket formål dette er nødvendigt
b) den anmodende medlemsstat i overensstemmelse med sin lovgivning fremlægger en undersøgelseskendelse eller erklæring fra den kompetente myndighed, hvoraf det fremgår, at betingelserne for udtagelse og undersøgelse af cellemateriale ville være opfyldt, hvis den pågældende befandt sig på den anmodende medlemsstats område, og
c) betingelserne for udtagelse og undersøgelse af cellemateriale og for levering af den op-

nåede dna-profil er opfyldt ifølge den anmodede medlemsstats lovgivning.

AFDELING 2

FINGERAFTRYKSOPLYSNINGER

Artikel 8

Fingeraftryksoplysninger

Med henblik på gennemførelsen af denne afgørelse sikrer medlemsstaterne, at referencedata fra databasen for de nationale elektroniske fingeraftryksidentifikations systemer, som er oprettet til forebyggelse og efterforskning af strafbare handlinger, er tilgængelige. Referencedata omfatter udelukkende fingeraftryksoplysninger og et referencenummer. Referencedata må ikke indeholde oplysninger, på grundlag af hvilke den registrerede kan identificeres direkte. Referencedata, som ikke er knyttet til en bestemt person (uidentificerede fingeraftryksoplysninger) skal kunne genkendes som sådanne.

Artikel 9

Elektronisk søgning af fingeraftryksoplysninger

1. Med henblik på forebyggelse og efterforskning af strafbare handlinger giver medlemsstaterne de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter, jf. artikel 11, adgang til referencedataene i de elektroniske fingeraftryksidentifikationssystemer, som de har oprettet med henblik herpå, med ret til at foretage elektronisk søgning heri ved sammenligning af fingeraftryksoplysninger. Søgning må kun foretages i enkelttilfælde og under overholdelse af den anmodende medlemsstats nationale lovgivning.

2. Bekræftelsen af en matching med fingeraftryksoplysninger med referencedata i den medlemsstat, der forvalter databasen, foretages af den anmodende medlemsstats nationale kontaktpunkt ved hjælp af de elektronisk udleverede referencedata, der er nødvendige for en entydig matching.

Artikel 10

Levering af yderligere personoplysninger og andre oplysninger

Hvis det som led i proceduren i artikel 9 konstateres, at fingeraftryksoplysninger stemmer overens, finder den anmodede medlemsstats nationale lovgivning, herunder bestemmelserne om retshjælp, anvendelse på leveringen af yderligere personoplysninger og andre oplysninger vedrørende referencedataene.

Artikel 11

Nationalt kontaktpunkt og gennemførelsesforanstaltninger

1. Med henblik på gennemførelsen af den levering af oplysninger, der er omhandlet i artikel 9, udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt. Den gældende nationale lovgivning finder anvendelse på de nationale kontaktpunkters beføjelser.

2. De nærmere enkeltheder vedrørende den tekniske gennemførelse af proceduren i artikel 9 fastsættes i gennemførelse sforanstaltningerne, jf. artikel 33.

AFDELING 3

OPLYSNINGER I KØRETØJSREGISTRE

Artikel 12

Elektronisk søgning af oplysninger i køretøjsregistre

1. Med henblik på forebyggelse og efterforskning af strafbare handlinger og behandling af andre lovovertrædelser, der i den søgende medlemsstat hører under domstolenes eller anklagemyndighedens kompetenceområde, og med henblik på opretholdelse af den offentlige sikkerhed giver medlemsstaterne de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter, jf. stk. 2, adgang til følgende oplysninger i de nationale køretøjsregistre med ret til at foretage elektronisk søgning heri i enkelttilfælde:

a) oplysninger vedrørende ejere eller indehavere, og
b) oplysninger vedrørende køretøjer.

Søgningen må kun foretages med et fuldstændigt chassisnummer eller et fuldstændigt regi-

streringsnummer. Søgning må kun foretages under overholdelse af den søgende medlemsstats nationale lovgivning.

2. Med henblik på gennemførelsen af den levering af oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt til indkommende anmodninger. Den gældende nationale lovgivning finder anvendelse på de nationale kontaktpunkters beføjelser. De nærmere enkeltheder vedrørende den tekniske gennemførelse af proceduren fastsættes i gennemførelsesforanstaltningerne, jf. artikel 33.

KAPITEL 3

STORE ARRANGEMENTER

Artikel 13

Levering af andre oplysninger end personoplysninger

Med henblik på forebyggelse af strafbare handlinger og opretholdelse af den offentlige orden og sikkerhed i forbindelse med store arrangementer med en grænseoverskridende dimension, navnlig sportsbegivenheder eller møder i Det Europæiske Råd, leverer medlemsstaterne både efter anmodning og på eget initiativ hinanden andre oplysninger end personoplysninger, der er nødvendige i forbindelse hermed, under overholdelse af den leverende medlemsstats nationale lovgivning.

Artikel 14

Levering af personoplysninger

1. Med henblik på forebyggelse af straf bare handlinger og opretholdelse af den offentlige orden og sikkerhed i forbindelse med store arrangementer med en grænseoverskridende dimension, navnlig sportsbegivenheder eller møder i Det Europæiske Råd, leverer medlemsstaterne både efter anmodning og på eget initiativ hinanden personoplysninger, hvis endelige domme eller andre forhold lader formode, at de pågældende personer vil begå strafbare andlinger under arrangementerne, eller at de udgør en fare for den offentlige orden og sikkerhed, hvis leveringen af disse oplysninger er tilladt i henhold til den leverende medlemsstats nationale lovgivning.

2. Personoplysningerne må kun behandles til de formål, der er anført i stk. 1, og i forbindelse med de specifikke arrangementer, med henblik på hvilket de er leveret. De leverede oplysninger skal straks slettes, når formålene, jf. stk. 1, er opfyldt eller ikke længere kan opfyldes. De leverede oplysninger skal under alle omstændigheder slettes senest efter et år.

Artikel 15

Nationalt kontaktpunkt

Med henblik på gennemførelsen af den levering af oplysninger, der er omhandlet i artikel 13 og 14, udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt. Den gældende nationale lovgivning finder anvendelse på de nationale kontaktpunkters beføjelser.

KAPITEL 4

FORANSTALTNINGER TIL FOREBYGGELSE AF TERRORFORBRYDELSER

Artikel 16

Levering af oplysninger til forebyggelse af terrorforbrydelser

1. For at forebygge terrorforbrydelser kan medlemsstaterne i enkelttilfælde, også på eget initiativ, under overholdelse af den nationale lovgivning, levere de i stk. 2 omhandlede personoplysninger og andre oplysninger til de andre medlemsstaters kontaktpunkter, jf. stk. 3, hvis dette er nødvendigt, fordi bestemte forhold lader formode, at den pågældende vil begå strafbare handlinger som omhandlet i artikel 1-3 i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme[3)].

2. De oplysninger, der skal leveres, omfatter efternavne, fornavne, fødselsdato og fødested samt en beskrivelse af de forhold, der giver anledning til formodningen, jf. stk. 1.

3. Hver medlems stat udpeger et nationalt kontaktpunkt, der skal varetage udvekslingen af oplysninger med de andre medlemsstaters nationale kontaktpunkter. Den gældende nationale lovgivning finder anvendelse på de nationale kontaktpunkters beføjelser.

4. Den leverende medlemsstat kan under overholdelse af den nationale lovgivning fastsætte betingelser for den modtagende medlems stats

brug af disse oplysninger. Den modtagende myndighed skal overholde disse betingelser.

KAPITEL 5

ANDRE FORMER FOR SAMARBEJDE

Artikel 17

Fælles operationer

1. For at intensivere politisamarbejdet kan de kompetente myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget, etablere fælles patruljer og gennemføre andre fælles operationer med henblik på at opretholde den offentlige orden og sikkerhed og forebygge strafbare handlinger, hvor de udpegede embedsmænd eller andre myndighedspersoner (»embedsmænd«) fra andre medlemsstater deltager i operationer på en medlemsstats område.

2. Hver medlemsstat kan som værtsmedlemsstat under overholdelse af sin nationale lovgivning og med den udstationerende medlemsstats samtykke give den udstationerende medlemsstats embedsmænd myndighedsbeføjelser i forbindelse med fælles operationer eller, hvis det er muligt i henhold til værtsmedlems statens lovgivning, tillade den udstationerende medlemsstats embedsmænd at udøve deres myndighedsbeføjelser i overensstemmelse med den udstationerende stats lovgivning. Disse myndighedsbeføjelser må kun udøves under ledelse af embedsmænd fra værtsmedlemsstaten, som i princippet skal være til stede. Den udstationerende medlems stats embedsmænd er underlagt værtsmedlems statens nationale lovgivning. Værtsmedlems staten har ansvaret for deres handlinger.

3. Den udstationerende medlemsstats embedsmænd, der deltager i fælles operationer, skal følge de instrukser, som værtsmedlems statens kompetente myndighed giver.

4. Medlemsstaterne afgiver erklæringer, jf. artikel 36, hvori de fastlægger de praktiske aspekter af samarbejdet.

Artikel 18

Bistand i forbindelse med forsamlinger af store menneskemængder, katastrofer og alvorlige ulykker

Medlemsstaternes kompetente myndigheder yder under overholdelse af den nationale lovgivning hinanden gensidig bistand i forbindelse med forsamlinger af store menneskemængder og lignende store arrangementer, katastrofer og alvorlige ulykker ved at søge at forebygge strafbare handlinger og opretholde den offentlige orden og sikkerhed, idet de

a) tidligst muligt underretter hinanden om sådanne situationer med grænseoverskridende følger og udveksler relevante oplysninger
b) træffer og koordinerer de politiforanstaltninger, der er nødvendige på deres område i situationer med grænseoverskridende følger
c) så vidt muligt sender embedsmænd, specialister og rådgivere og stiller udstyr til rådighed efter anmodning fra den medlemsstat, på hvis område situationen forekommer.

Artikel 19

Brug af våben, ammunition og udstyr

1. En udsendende medlemsstats embedsmænd, der befinder sig på en anden medlemsstats område i forbindelse med en fælles operation i medfør af artikel 17 og 18, kan bære deres nationale uniformer der. De kan medtage de våben, den ammunition og det udstyr, som er tilladt ifølge den udstationerende medlemsstats nationale lovgivning. Værtsmedlemsstaten kan forbyde den udstationerende stats embedsmænd at bære bestemte typer våben, ammunition og udstyr.

2. Medlemsstaterne afgiver erklæringer, jf. artikel 36, hvori de opfører våben, ammunition og udstyr, som udelukkende må bruges til lovligt selvforsvar eller forsvar af andre. Den embedsmand i værtsmedlems staten, der har den faktiske ledelse af operationen, kan i enkelttilfælde under overholdelse af den nationale lovgivning give tilladelse til brug af våben, ammunition og udstyr i andre tilfælde end dem, der er anført i første punktum. Brugen af våben, ammunition og udstyr er underlagt værtsmedlemsstatens lovgivning. De kompetente myndigheder underretter hinanden om tilladelsen til brug af våben, ammunition og udstyr og om betingelserne herfor.

3. Hvis en medlemsstats embedsmænd anvender køretøjer på en anden medlemsstats område i forbindelse med foranstaltninger i henhold til denne afgørelse, er de omfattet af de samme færdselsregler som værtsmedlems statens embedsmænd, herunder med hensyn til forkørselsret og særlige rettigheder.

4. Medlemsstaterne afgiver erklæringer, jf. artikel 36, hvori de fastlægger de praktiske aspekter af brugen af våben, ammunition og udstyr.

Artikel 20

Beskyttelse og bistand

Medlemsstaterne har pligt til at yde de andre medlemsstaters embedsmænd, der passerer grænsen, samme beskyttelse og bistand under udøvelsen af de pågældendes tjenstlige opgaver, som de yder deres egne embedsmænd.

Artikel 21

Almindelige civilretlige ansvarsregler

1. Hvis en medlemsstats embedsmænd opererer i en anden medlems stat i medfør af artikel 17, har deres medlemsstat ansvaret for enhver skade, som disse måtte forvolde under deres operationer, jf. lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område de opererer.

2. Den medlemsstat, på hvis område den i stk. 1 nævnte skade forvoldes, erstatter disse skader på samme måde som skader forvoldt af dens egne embedsmænd.

3. I det tilfælde, der er nævnt i stk. 1, skal den medlemsstat, hvis embedsmænd har forvoldt skader på en person på en anden medlemsstats område, godtgøre alle de beløb, som sidstnævnte har udbetalt i skadeserstatning til skadelidte eller disses retssuccessorer.

4. Hvis en medlemsstats embedsmænd opererer i en anden medlems stat i medfør af artikel 18, har sidstnævnte medlemsstat ansvaret, jf. sin nationale lovgivning, for enhver skade, som disse måtte forvolde under deres operationer.

5. Hvis den skade, der er nævnt i stk. 4, skyldes grov uagtsomhed eller forsætlig forsømmelse, kan værtsmedlemsstaten søge alle beløb, som den har udbetalt til skadelidte eller disses retssuccessorer, godtgjort af den udsendende medlems stat.

6. Bortset fra det i stk. 3 nævnte tilfælde giver den enkelte medlemsstat i det tilfælde, der er nævnt i stk. 1, afkald på at kræve skadeserstatninger godtgjort af en anden medlemsstat, dog med forbehold af eventuelle rettigheder over for tredjemand.

Artikel 22

Straferetligt ansvar

Embedsmænd, der opererer på en anden medlemsstats område i henhold til denne afgørelse, sidestilles med værtsmedlemsstatens embedsmænd med hensyn til strafbare handlinger, der måtte blive begået af eller mod dem, medmindre andet er fastsat i en anden aftale, der er bindende for de pågældende medlemsstater.

Artikel 23

Ansættelsesforhold

Embedsmænd, der opererer på en anden medlemsstats område i henhold til denne afgørelse, er fortsat underlagt de gældende arbejdsretlige regler i deres egen medlemsstat, navnlig de disciplinære regler.

KAPITEL 6

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM DATABESKYTTELSE

Artikel 24

Definitioner og anvendelsesområde

1. I denne afgørelse forstås ved:

a) »behandling af personoplysninger«: enhver operation eller række af operationer - med eller uden brug af elektroniske midler - som personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, systematisering, lagring, tilpasning eller ændring, udlæsning, søgning, brug, videregivelse ved fremsendelse, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring samt blokering, slettelse eller tilintetgørelse. Behandling ifølge denne afgørelse omfatter også underretning om, hvorvidt der findes et hit

b) »elektronisk søgning«: den direkte adgang til en elektronisk database i et andet organ på en sådan måde, at resultatet af søgningen fremkommer helt elektronisk

c) »referenceangivelse«: markering af lagrede personoplysninger, uden at det er hensigten at begrænse den fremtidige behandling af disse oplysninger

d) »blokering«: markering af lagrede personoplysninger med den hensigt at begrænse den fremtidige behandling af disse oplysninger.

2. For oplysninger, der leveres eller er leveret i henhold til denne afgørelse, gælder følgende bestemmelser, medmindre andet er fastsat i de foregående kapitler.

Artikel 25

Databeskyttelsesniveau

1. Hver medlemsstat garanterer i sin nationale lovgivning et beskyttelsesniveau for behandlingen af personoplysninger, der leveres eller er leveret i henhold til denne afgørelse, som mindst svarer til det, der følger af Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger og tillægsprotokollen hertil af 8. november 2001, og tager i den forbindelse hensyn til anbefaling R (87) 15 af 17. september 1987 fra Europarådets Ministerkomité til medlemsstaterne om anvendelsen af personoplysninger i politisektoren, også når oplysningerne ikke behandles elektronisk.

2. Levering af personoplysninger som omhandlet i denne afgørelse må ikke ske, før bestemmelserne i dette kapitel er gennemført i den nationale lovgivning på de berørte medlemsstaters område. Rådet afgør med enstemmighed, om denne betingelse er opfyldt.

3. Stk. 2 finder ikke anvendelse på de medlemsstater, hvor levering af personoplysninger som fastsat i denne afgørelse, allerede er påbegyndt i henhold til aftalen af 27. maj 2005 mellem Kongeriget Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Kongeriget Nederlandene og Republikken Østrig om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme, grænseoverskridende kriminalitet og ulovlig migration (Prüm-aftalen).

Artikel 26

Formål

1. Den modtagende medlemsstat må kun behandle personoplysningerne til de formål, hvortil oplysningerne er leveret i henhold til denne afgørelse. Behandling til andre formål er kun tilladt efter forudgående samtykke fra den medlemsstat, der forvalter databasen, og kun under overholdelse af den modtagende medlemsstats nationale lovgivning. Samtykke kan gives, hvis behandling til sådanne andre formål er tilladt i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der forvalter databasen.

2. Den medlemsstat, der søger eller sammenligner oplysninger, må kun behandle de oplysninger, der er leveret i henhold til artikel 3, 4 og 9, med henblik på

a) at fastslå, om de sammenlignede dna-profiler eller fingeraftryksoplysninger stemmer overens
b) at udarbejde og indgive en politi- eller retsanmodning om retshjælp i overensstemmelse med den nationale lovgivning, hvis disse oplysninger stemmer overens
c) at foretage registrering som omhandlet i artikel 30.

Den medlemsstat, der forvalter databasen, må kun behandle de oplysninger, den har fået leveret i henhold til artikel 3, 4 og 9, hvis dette er nødvendigt for at foretage en sammenligning, en elektronisk besvarelse af søgningen eller en registrering som omhandlet i artikel 30. Når oplysningerne er sammenlignet, eller søgningen er besvaret elektronisk, skal de leverede oplysninger straks slettes, medmindre der er behov for yderligere behandling til de formål, der er anført i første afsnit, litra b) og c).

3. Oplysninger, der er leveret i henhold til artikel 12, må kun bruges af den medlemsstat, der forvalter databasen, hvis dette er nødvendigt for at foretage en elektronisk besvarelse af søgningen eller en registrering som omhandlet i artikel 30. Når søgningen er besvaret elektronisk, skal de leverede oplysninger straks slettes, medmindre der er behov for yderligere behandling med henblik på registrering som omhandlet i artikel 30. Den søgende medlemsstat må kun anvende de oplysninger, der er fundet ved søgningen, til den procedure, på grundlag af hvilken søgningen er foretaget.

Artikel 27

Kompetente myndigheder

De leverede personoplysninger må kun behandles af myndigheder, organer og domstole, der har beføjelse til at udføre en opgave med

henblik på de formål, der er nævnt i artikel 26. Navnlig må de leverede oplysninger først videresendes til andre organer efter forudgående samtykke fra den leverende medlemsstat og under overholdelse af den modtagende medlemsstats lovgivning.

Artikel 28

Oplysningernes rigtighed, aktualitet og lagringstid

1. Medlemsstaterne sikrer personoplysningers rigtighed og aktualitet. Hvis det uden videre eller efter meddelelse fra den registrerede viser sig, at der er leveret urigtige oplysninger eller oplysninger, der ikke skulle have været leveret, skal dette straks meddeles de(n) modtagende medlemsstat(er). De(n) har pligt til at rette eller slette oplysningerne. Desuden skal leverede personoplysninger rettes, hvis det viser sig, at de er urigtige. Hvis den modtagende myndighed har grund til at antage, at de leverede oplysninger er urigtige eller bør slettes, underretter det straks den leverende myndighed herom.

2. Oplysninger, hvis rigtighed den registrerede anfægter, og hvis rigtighed eller urigtighed ikke kan fastslås, skal under overholdelse af medlemsstaternes nationale lovgivning forsynes med en påtegning efter anmodning fra den registrerede. Hvis der er foretaget en påtegning, kan denne under overholdelse af medlemsstaternes nationale lovgivning kun fjernes med den registreredes samtykke eller på grundlag af en afgørelse truffet af den kompetente domstol eller det kompetente uafhængige databeskyttelsesorgan.

3. Leverede personoplysninger slettes, hvis de ikke skulle have været leveret eller modtaget. Retmæssigt leverede og modtagne oplysninger slettes,

a) hvis de ikke eller ikke længere er nødvendige til det formål, hvortil de er leveret; hvis personoplysninger leveres uden anmodning, skal det modtagende organ straks kontrollere, om de er nødvendige til de formål, hvortil de er leveret
b) efter udløbet af den maksimumsperiode for opbevaring af oplysningerne, som er fastsat i den leverende medlems stats nationale lovgivning, hvis det leverende organ har oplyst det modtagende organ om denne maksimumsperiode ved leveringen.

I stedet for at blive slettet blokeres oplysningerne under overholdelse af den nationale lovgivning, hvis der er grund til at antage, at sletning vil skade den registreredes interesser. Blokerede oplysninger må kun leveres eller bruges til det formål, af hensyn til hvilket sletning er undladt.

Artikel 29

Tekniske og organisatoriske foranstaltninger med henblik på databeskyttelse og datasikkerhed

1. Det leverende og det modtagende organ har pligt til effektivt at beskytte personoplysninger mod hændelig eller uautoriseret tilintetgørelse, hændeligt tab, uautoriseret adgang, uautoriseret eller hændelig ændring og uautoriseret videregivelse.

2. Enkelthederne i den tekniske udformning af den elektroniske søgeprocedure fastsættes i gennemførelsesforanstaltningerne, jf. artikel 33, der sikrer,

a) at der træffes foranstaltninger til ved hjælp af den mest avancerede teknik at garantere databeskyttelse og datasikkerhed, især oplysningernes fortrolighed og integritet
b) at der anvendes anerkendte krypterings- og autoriseringsprocedurer, når de kompetente organer benytter almindeligt tilgængelige net, og
c) at det i overensstemmelse med artikel 30, stk. 2, 4 og 5, kan kontrolleres, om søgninger er tilladt.

Artikel 30

Logning og registrering; særlige forskrifter vedrørende elektronisk og ikke-elektronisk levering

1. Hver medlemsstat sikrer, at enhver ikke-elektronisk levering og enhver ikke-elektronisk modtagelse af personoplysninger i det organ, der forvalter databasen, og i det søgende organ, logges med henblik på at kontrollere, om leveringen er tilladt. Logningen omfatter følgende oplysninger:

a) grunden til leveringen
b) de leverede oplysninger
c) datoen for leveringen, og
d) navnet eller referencekoden på det søgende organ og det organ, der forvalter databasen.

2. For elektronisk søgning af oplysninger i henhold til artikel 3, 9 og 12 eller elektronisk sammenligning i henhold til artikel 4 gælder følgende:

a) elektronisk søgning eller sammenligning må kun foretages af særligt bemyndigede embedsmænd fra de nationale kontaktpunkter. Efter anmodning forelægges listen over embedsmænd, der er bemyndigede til at foretage elektronisk søgning eller sammenligning, for de tilsynsførende myndigheder, der er nævnt i stk. 5, og for de andre medlemsstater
b) hver medlemsstat sikrer, at enhver levering og modtagelse af personoplysninger i det organ, der forvalter databasen, og i det søgende organ registreres, herunder meddelelse om, hvorvidt der er fundet et hit. Registreringen omfatter følgende oplysninger:
   i) de leverede oplysninger
   ii) datoen og det nøjagtige tidspunkt for leveringen og
   iii) navnet eller referencekoden på det søgende organ og det organ, der forvalter databasen.

Det søgende organ registrerer desuden grunden til søgningen eller leveringen og referencen på den embedsmand, der har foretaget søgningen, og den embedsmand, der har givet ordre til søgningen eller leveringen.

3. Det registrerende organ meddeler efter anmodning de registrerede oplysninger til den pågældende medlems stats kompetente databeskyttelsesmyndigheder senest fire uger efter modtagelsen af anmodningen. Registrerede oplysninger må kun bruges til følgende formål:

a) kontrol af databeskyttelsen
b) garanti af datasikkerheden.

4. De registrerede oplysninger skal med passende midler beskyttes mod uretmæssig brug og andre former for misbrug og opbevares i to år. Efter opbevaringsperiodens udløb skal de registrerede oplysninger straks slettes.

5. Den juridiske kontrol af leveringen eller modtagelsen af personoplysninger ligger hos de respektive medlemsstaters uafhængige databeskyttelsesmyndigheder eller, hvor det er relevant, judicielle myndigheder. Under overholdelse af den nationale lovgivning kan enhver anmode disse myndigheder om at kontrollere, om behandlingen af oplysninger om den pågældende er retmæssig. Disse myndigheder og de organer, der er ansvarlige for registrering, skal også uden anmodning foretage stikprøvekontrol af leveringernes retmæssighed på grundlag af de sagsakter, der ligger til grund herfor.

Resultaterne af denne kontrol opbevares af de uafhængige databeskyttelsesmyndigheder i 18 måneder. Efter denne periodes udløb skal de straks slettes. Hver databeskyttelsesmyndighed kan anmodes af en anden medlems stats uafhængige databeskyttelsesmyndighed om at udøve sine beføjelser under overholdelse af den nationale lovgivning. Medlemsstaternes uafhængige databeskyttelsesmyndigheder gennemfører det samarbejde, der er nødvendigt for deres kontroloppgaver, navnlig gennem udveksling af relevante oplysninger.

Artikel 31

Den registreredes rettigheder og skadeserstatning

1. Efter anmodning ifølge den nationale lovgivning, skal den registrerede, efter at have godtgjort sin identitet, under overholdelse af den nationale lovgivning informeres om de oplysninger om den pågældende, der er behandlet, og om deres oprindelse, modtageren eller modtagerkategorierne, formålet med behandlingen og, såfremt det kræves ifølge den nationale lovgivning, retsgrundlaget herfor, og dette skal ske uden urimelige omkostninger, i en almindeligt forståelig form og uden uacceptabel forsinkelse. Desuden har den registrerede ret til at få rettet urigtige oplysninger og til at få slettet uretmæssigt behandlede oplysninger. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at den registrerede i tilfælde af krænkelse af dennes ret til databeskyttelse faktisk kan indgive en klage til en uafhængig domstol, jf. artikel 6, stk. 1, i den europæiske menneskerettighedskonvention, eller en uafhængig tilsynsmyndighed, jf. artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger[4)], og at den pågældende har mulighed for at gøre sin ret til skadeserstatning eller anden form for erstatning gældende. De nærmere enkeltheder vedrørende proceduren for gennemførelsen af disse rettigheder og grundene til begrænsning af retten til indsigt fastsættes i de relevante nationale retsforskrifter i den medlemsstat, hvor den registrerede gør sin ret gældende.

2. Når den ene medlemsstats organ har leveret personoplysninger i henhold til denne afgørelse, kan den anden medlemsstats modtagende organ ikke unddrage sig sit ansvar over for skadelidte i henhold til national lovgivning med den begrundelse, at de leverede oplysninger var urigtige. Hvis det modtagende organ yder erstatning for en skade, der skyldes brug af urigtige videregivne oplysninger, godtgør det leverende organ det modtagende organ hele det udbetalte erstatningsbeløb.

Artikel 32

Oplysninger efter anmodning fra medlemsstaterne

Den modtagende medlemsstat underretter efter anmodning den leverende medlemsstat om behandlingen af de leverede oplysninger og resultatet heraf.

KAPITEL 7

GENNEMFØRELSESBESTEM MELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 33

Gennemførelsesforanstaltninger

Rådet vedtager de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne afgørelse på EU-plan, jf. proceduren i traktatens artikel 34, stk. 2, litra c), andet punktum.

Artikel 34

Omkostninger

Hver medlemsstat dækker de operative udgifter i forbindelse med sine organers anvendelse af denne afgørelse. I særlige tilfælde kan de berørte medlemsstater aftale andet.

Artikel 35

Forbindelsen med andre instrumenter

1. For de berørte medlemsstater finder de relevante bestemmelser i denne afgørelse anvendelse i stedet for de tilsvarende bestemmelser i Prümaftalen. Enhver anden bestemmelse i Prüm-aftalen skal fortsat gælde mellem de kontraherende parter i Prüm-aftalen.

2. Uanset medlemsstaternes forpligtelser i henhold til andre retsakter, der er vedtaget i medfør af afsnit VI i traktaten,

a) kan medlemsstaterne fortsat anvende bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger vedrørende grænseoverskridende samarbejde, som er i kraft på datoen for denne afgørelses vedtagelse, for så vidt sådanne aftaler eller ordninger ikke er uforenelige med denne afgørelses mål

b) kan medlemsstaterne indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger vedrørende grænseoverskridende samarbejde efter denne afgørelses ikrafttræden, for så vidt sådanne aftaler eller ordninger giver mulighed for at udvide eller udbygge denne afgørelses mål.

3. De aftaler og ordninger, der er nævnt i stk. 1 og 2, må ikke berøre forbindelserne med de medlemsstater, der ikke er parter i dem.

4. Senest fire uger efter, at denne afgørelse får virkning, underretter medlemsstaterne Rådet og Kommissionen om, hvilke eksisterende aftaler eller ordninger som omhandlet i stk. 2, litra a), de fortsat ønsker at anvende.

5. Medlemsstaterne underretter også Rådet og Kommissionen om eventuelle nye aftaler eller ordninger som omhandlet i stk. 2, litra b), senest tre måneder efter deres undertegnelse eller for så vidt angår instrumenter, der allerede er blevet undertegnet, inden denne afgørelse blev vedtaget, senest tre måneder efter deres ikrafttræden.

6. Intet i denne afgørelse berører bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger mellem medlemsstater og tredjelande.

7. Denne afgørelse berører ikke eksisterende aftaler om retshjælp eller gensidig anerkendelse af retsafgørelser.

Artikel 36

Gennemførelse og erklæringer

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme bestemmelserne i denne afgørelse senest et år efter, at afgørelsen får virkning, med undtagelse af bestemmelserne i kapitel 2, med hensyn til hvilke de nødvendige foranstaltninger træffes senest tre år efter, at denne afgørelse og Rådets afgørelse om gennemførelse af denne afgørelse får virkning.

2. Medlemsstaterne underretter Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen om, at de

har gennemført de forpligtelser, der følger af denne afgørelse, og afgiver de erklæringer, der er fastsat i denne afgørelse. I forbindelse hermed kan hver medlems stat tilkendegive, at den straks vil anvende denne afgørelse i sine forbindelser med de medlemsstater, der har afgivet samme meddelelse.

3. Erklæringer, der er afgivet i henhold til stk. 2, kan til enhver tid ændres ved hjælp af en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet. Generalsekretariatet for Rådet fremsender alle modtagne erklæringer til medlemsstaterne og Kommissionen.

4. På baggrund af disse og andre oplysninger, som medlemsstaterne har stillet til rådighed efter anmodning, forelægger Kommissionen senest den ..[5] Rådet en rapport om gennemførelsen af denne afgørelse ledsaget af forslag, som den anser for hensigtsmæssige i forbindelse med en eventuel yderligere udvikling.

Artikel 37

Anvendelse

Denne afgørelse har virkning 20 dage efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende.*

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

1) Udtalelse af ... (endnu ikke offentliggjort i EUT).
2) EUT L 386 af 29.12.2006, s. 89.
3) EFT L 164 af 22.6.2002, s. 3.
4) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31. Ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).
5) EUT: Indsæt venligst dato: Fire år og 20 dage efter offentliggørelsen af denne afgørelse.

Bilag 3

Udkast til rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 30 og 32 og artikel 34, stk. 2, litra c),

under henvisning til initiativ fra Republikken Østrig[1)],

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet[2)], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union har Unionen som mål at give borgerne et højt tryghedsniveau i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed gennem udformning af fælles handling mellem medlemsstaterne inden for politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.

(2) EU's stats- og regeringschefer fastslog i deres erklæring af 25. marts 2004 om solidaritet imod terrorisme, at de er fast besluttet på, at medlemsstaterne skal tage alle de instrumenter i brug, der står til deres rådighed, med henblik på at yde bistand til en medlemsstat eller en tiltrædende stat på dennes område efter anmodning fra dens politiske myndigheder i tilfælde af et terrorangreb.

(3) Efter angrebene den 11. september 2001 har alle de retshåndhævende myndigheders særlige indsatsenheder i medlemsstaterne allerede indledt et samarbejde under task-forcen af politichefer. Dette netværk, der benævnes »Atlas«, har siden 2001 gennemført forskellige seminarer og undersøgelser samt udveksling af materialer og fælles øvelser.

(4) Ingen medlemsstat råder over alle de midler og ressourcer og den ekspertise, der er nødvendig for effektivt at kunne imødegå alle mulige former for specifikke eller omfattende krisesituationer, som kræver en særlig indsats. Det er derfor af afgørende betydning, at hver medlemsstat kan anmode om bistand fra en anden medlemsstat.

(5) Rådets afgørelse 2008/.../RIA om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (»Prüm-afgørelsen«) og især artikel 18 heri fastlægger forskellige former for politibistand mellem medlemsstaterne i forbindelse med forsamlinger af store menneskemængder og lignende store arrangementer, katastrofer og alvorlige ulykker. Nærværende afgørelse omfatter ikke forsamlinger af store menneskemængder, (natur)katastrofer eller alvorlige ulykker som omhandlet i artikel 18 i Prüm-afgørelsen, men er et supplement til de bestemmelser i Prüm-afgørelsen, der åbner mulighed for politibistand mellem medlemsstaterne gennem særlige indsatsenheder i andre situationer, f.eks. menneskeskabte krisesituationer, der udgør en alvorlig direkte fysisk trussel mod personer, ejendom, infrastrukturer eller institutioner, navnlig gidseltagning, kapring og lignende hændelser.

(6) Med disse retlige rammer og en oversigt over de kompetente myndigheder vil medlemsstaterne kunne reagere hurtigt og spare tid, hvis der opstår en sådan krisesituation. Med henblik på at forbedre medlemsstaternes evne til at forebygge og reagere på sådanne krisesituationer, og navnlig terrorhandlinger, er det af stor betydning, at de særlige indsatsenheder mødes regelmæssigt og tilrettelægger fælles uddannelse, så de kan drage fordel af hinandens erfaringer.

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Formål

I denne afgørelse fastlægges almindelige regler og betingelser, som skal gøre det muligt for en medlemsstats særlige indsatsenheder at yde bistand og/eller operere på en anden medlemsstats område, hvis de er blevet anmodet herom af denne medlemsstat (i det følgende benævnt »den anmodende medlemsstat«) og har indvilget i at gøre det med henblik på at imødegå en krisesituation. De praktiske detaljer og gennemførelsesordninger, der supplerer denne afgø-

relse, aftales direkte mellem den anmodende og den anmodede medlems stat.

Artikel 2

Definitioner

I denne afgørelse forstås ved:

a) »særlig indsatsenhed«: enhver retshåndhævende enhed i en medlemsstat, der er specialiseret i kontrol af krisesituationer

b) »krisesituation«: enhver situation, hvor en medlems stats kompetente myndigheder har rimelig grund til at antage, at der foreligger en strafbar handling, der udgør en alvorlig direkte fysisk trussel mod personer, ejendom, infrastruktur eller institutioner i denne medlemsstat, navnlig de situationer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002.[3)]

c) »kompetent myndighed«: den nationale myndighed, der kan fremsætte anmodninger og give tilladelser med hensyn til deployering af de særlige indsatsenheder.

Artikel 3

Bistand til en anden medlemsstat

1. Gennem en anmodning via de kompetente myndigheder, der beskriver karakteren af den bistand, der anmodes om, samt den operative nødvendighed heraf, kan en medlemsstat anmode om bistand fra en særlig indsatsenhed i en anden medlemsstat med henblik på at imødegå en krisesituation. Den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat kan acceptere eller afvise en sådan anmodning eller foreslå en anden form for bistand.

2. Med forbehold af en aftale mellem de berørte medlemsstater kan bistanden bestå af levering af udstyr og/eller ekspertise til den anmodende medlemsstat og/eller gennemførelse af operationer på medlemsstatens område om nødvendigt med brug af våben.

3. I tilfælde af operationer på den anmodende medlems stats område skal embedsmænd fra den særlige indsatsenhed, der yder bistand, have tilladelse til at handle i en støttefunktion på den anmodende medlemsstats område og træffe alle nødvendige foranstaltninger for at yde den bistand, der anmodes om, når de:

a) opererer under den anmodende medlemsstats ansvar, myndighed og ledelse og i overensstemmelse med den anmodende medlems stats lovgivning, og

b) opererer inden for rammerne af deres beføjelser i henhold til deres nationale lovgivning.

Artikel 4

Civilretligt og straferetligt ansvar

Når en medlemsstats embedsmænd opererer inden for en anden medlemsstat, og/eller der anvendes udstyr i henhold til denne afgørelse, finder bestemmelserne om civilretligt og strafferetligt ansvar, der er indeholdt i artikel 21, stk. 4 og 5, og artikel 22 i Prüm-afgørelsen, anvendelse.

Artikel 5

Straferetligt ansvar

(udgår).

Artikel 6

Møder og fælles uddannelse

De deltagende medlemsstater sørger for, at deres særlige indsatsenheder afholder møder og tilrettelægger fælles uddannelse og øvelser, når det er nødvendigt, med henblik på at udveksle erfaringer og ekspertise samt generelle, praktiske og tekniske oplysninger om håndtering af en krisesituation. Sådanne møder, uddannelsesaktiviteter og øvelser kan finansieres via de muligheder, der findes i EU's finansielle programmer med henblik på at modtage tilskud via Den Europæiske Unions budget. I den forbindelse skal den medlems stat, der varetager formandskabet i EU, bestræbe sig på at sikre, at sådanne møder, uddannelsesaktiviteter og øvelser finder sted.

Artikel 7

Omkostninger

Den anmodende medlemsstat afholder de operative omkostninger, som den anmodede medlemsstats særlige indsatsenheder pådrager sig i forbindelse med anvendelsen af artikel 3, herunder transport- og opholdsudgifter, medmindre andet aftales mellem de berørte medlemsstater.

Artikel 8

Sammenhængen med andre instrumenter

1. Uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser i henhold til andre retsakter, der vedtages i medfør af afsnit VI i traktaten, især Prümafgørelsen:

a) kan medlemsstaterne fortsat anvende bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger vedrørende grænseoverskridende samarbejde, som er i kraft den ...[4], for så vidt sådanne aftaler eller ordninger ikke er uforenelige med denne afgørelses mål

b) kan medlemsstaterne indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger om grænseoverskridende samarbejde eller sætte dem i kraft efter den ...[5], for så vidt sådanne aftaler eller ordninger giver mulighed for at uddybe eller udvide denne afgørelses mål.

2. De aftaler og ordninger, der er omhandlet i stk. 1, må ikke berøre forbindelserne med de medlemsstater, der ikke er parter i dem.

3. Medlemsstaterne underretter Rådet og Kommissionen om de aftaler eller ordninger, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 9

Afsluttende bestemmelser

Generalsekretariatet for Rådet udarbejder og ajourfører listen over de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, der kan fremsætte anmodninger og give tilladelser til at yde bistand, jf. artikel 3.

Generalsekretariatet for Rådet underretter de i stk. 1 omhandlede myndigheder om enhver ændring af den liste, der er udarbejdet i henhold til denne artikel.

Artikel 10

Ikrafttræden

Denne afgørelse træder i kraft den ...[6]

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

1) EUT C 321 af 29.12.2006, s. 45
2) Udtalelse af ...
3) EFT L 164 af 22.6.2002, s. 3.
4) Datoen for denne afgørelses vedtagelse.
5) Datoen for denne afgørelses ikrafttræden.
6) 6 måneder efter vedtagelsen af denne afgørelse.

Bilag 4

Rådets afgørelse af 17. december 2003 om undertegnelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil
(2004/79/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 24 og 38, og
ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådet udarbejdede den 29. maj 2000 i henhold til artikel 34, stk. 2, litra d), i traktaten om Den Europæiske Union konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater[1] (i det følgende benævnt »EU-konventionen om gensidig retshjælp«).

(2) I nævnte konventions artikel 2, stk. 1, fastsættes det, hvilke af konventionens bestemmelser der udgør en udvikling af Schengen-reglerne som defineret i aftalen af 18. maj 1999 indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne[2].

(3) Rådet udarbejdede den 16. oktober 2001 i henhold til artikel 34, stk. 2, litra d), i traktaten om Den Europæiske Union protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater[3] (i det følgende benævnt »EU-protokollen om gensidig retshjælp«).

(4) Ifølge nævnte protokols artikel 15 udgør protokollens artikel 8 en udvikling af Schengen-reglerne som defineret i aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne.

(5) Ifølge nævnte aftales artikel 8 vil Republikken Island og Kongeriget Norge i deres indbyrdes forbindelser og deres forbindelser med Den Europæiske Unions medlemsstater blive bundet af indholdet af disse bestemmelser i EU-konventionen om gensidig retshjælp.

(6) I forlængelse af Rådets afgørelse af 19. december 2002 om bemyndigelse af formandskabet for Rådet til at indlede forhandlinger med henblik på anvendelse af visse bestemmelser om retligt samarbejde i kriminalsager på grundlag af artikel 24 og 38 i traktaten om Den Europæiske Union har formandskabet bistået af Kommissionen forhandlet en aftale med Republikken Island og Kongeriget Norge, ifølge hvilken indholdet af de øvrige materielle bestemmelser i EU-konventionen om gensidig retshjælp og EU-protokollen om gensidig retshjælp også vil finde anvendelse på Republikken Island og Kongeriget Norge i deres indbyrdes forbindelser og deres forbindelser med Den Europæiske Unions medlemsstater.

(7) Denne aftale bør undertegnes på Den Europæiske Unions vegne med forbehold af senere indgåelse –

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Undertegnelsen af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil godkendes hermed på Den Europæiske Unions vegne med forbehold af Rådets afgørelse om indgåelse af nævnte aftale.

Teksten til aftalen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege den eller de personer, der er beføjet til at undertegne aftalen med forbehold af dens indgåelse.

Artikel 3

Denne afgørelse og den hertil knyttede aftale offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende.*

Udfærdiget i Bruxelles, den 17. december 2003.

På Rådets vegne
G. Alemanno
Formand

1) EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.
2) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.
3) EFT C 326 af 21.11.2001, s. 1.

Aftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil

DEN EUROPÆISKE UNION,
på den ene side, og
REPUBLIKKEN ISLAND
og
KONGERIGET NORGE
på den anden side,
i det følgende benævnt "de kontraherende parter",
SOM ØNSKER at forbedre det strafferetlige samarbejde mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge uden dog derved at berøre reglerne om beskyttelse af den enkeltes frihed,
SOM TAGER I BETRAGTNING, at de nuværende forbindelser mellem de kontraherende parter kræver et snævert samarbejde for så vidt angår bekæmpelse af kriminalitet,
SOM UNDERSTREGER, at det er i de kontraherende parters fælles interesse at sikre, at gensidig retshjælp mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge fungerer hurtigt og effektivt på en måde, der er forenelig med de grundlæggende retsprincipper i deres nationale ret, og som tilgodeser den enkeltes rettigheder og overholder principperne i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet den 4. november 1950 i Rom,
SOM GIVER UDTRYK FOR gensidig tillid til den måde, hvorpå deres retssystemer er opbygget og fungerer, og til alle de kontraherende parters evne til at sikre en retfærdig rettergang,
SOM ER BESLUTTET PÅ at supplere den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager og andre konventioner, der er gældende på området, med en aftale mellem Den Europæiske Union, Island og Norge,
SOM ANERKENDER, at bestemmelserne i ovennævnte konventioner fortsat gælder i alle spørgsmål, der ikke er omfattet af nærværende aftale,
SOM UNDERSTREGER, at bestemmelserne i denne aftale og bilag I hertil om gensidig retshjælp i straffesager bygger på principperne i konventionen af 20. april 1959,
SOM TAGER I BETRAGTNING, at artikel 2, stk. 1, i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og artikel 15 i protokollen hertil af 16. oktober 2001 omhandler de bestemmelser, der udgør en udvikling af Schengen-reglerne, og som Island og Norge derfor har accepteret i medfør af deres forpligtelser i henhold til aftalen af 18. maj 1999 indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union, Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne,
SOM TAGER I BETRAGTNING, at Island og Norge har udtrykt ønske om at indgå en aftale, der sætter dem i stand til også at anvende de øvrige bestemmelser i 2000-konventionen om gensidig retshjælp og 2001-protokollen i deres forbindelser med Den Europæiske Unions medlemsstater, og
SOM TAGER I BETRAGTNING, at også Den Europæiske Union finder det nødvendigt, at der indgås en sådan aftale,
ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

Artikel 1

1. Med forbehold af bestemmelserne i denne aftale finder indholdet af følgende bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000, udarbejdet af Rådet for Den Europæiske Union i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union, om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, i det følgende benævnt »EU-konventionen om gensidig retshjælp«, anvendelse i forbindelserne mellem Republikken Island og Kongeriget Norge og i de indbyrdes forbindelser mellem hver af disse stater og Den Europæiske Unions medlemsstater:

Artikel 4, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 25 og 26 samt artikel 1 og artikel 24, i det omfang de to sidstnævnte artikler er relevante for nogle af de øvrige artikler.

2. Med forbehold af bestemmelserne i denne aftale finder indholdet af følgende bestemmelser i protokollen af 16. oktober 2001, udarbejdet af

Rådet for Den Europæiske Union i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union, til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, i det følgende benævnt »EU-protokollen om gensidig retshjælp«, anvendelse i forbindelserne mellem Republikken Island og Kongeriget Norge og i de indbyrdes forbindelser mellem hver af disse stater og Den Europæiske Unions medlemsstater:

Artikel 1, stk. 1-5, og artikel 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 11 og 12.

3. De erklæringer, som medlemsstaterne har afgivet i medfør af artikel 9, stk. 6, artikel 10, stk. 9, artikel 14, stk. 4, artikel 18, stk. 7, og artikel 20, stk. 7, i EU-konventionen om gensidig retshjælp og artikel 9, stk. 2, i EU-protokollen om gensidig retshjælp, finder også anvendelse i forbindelserne med Republikken Island og Kongeriget Norge.

Artikel 2

1. For at virkeliggøre målet om at nå frem til en anvendelse og fortolkning af de i artikel 1 nævnte bestemmelser, der er så ensartet som muligt, følger de kontraherende parter løbende udviklingen i den retspraksis, der fastlægges af De Europæiske Fællesskabers Domstol, samt udviklingen i retspraksis ved de kompetente domstole i Island og Norge vedrørende disse bestemmelser. Med henblik herpå oprettes der en ordning for at sikre regelmæssig, gensidig udveksling af oplysninger om denne retspraksis.

2. Island og Norge har adgang til at forelægge processkrifter eller skriftlige bemærkninger for Domstolen i sager, hvor en ret i en medlemsstat har forelagt den et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af bestemmelser nævnt i artikel 1.

Artikel 3

Hvis der gives afslag på en anmodning, kan Norge eller Island anmode den anmodede medlemsstat om at indberette ethvert problem, der måtte være opstået i forbindelse med udførelsen af en anmodning, til Eurojust med henblik på en mulig praktisk løsning.

Artikel 4

Eventuelle tvister mellem enten Island eller Norge og en af Den Europæiske Unions medlemsstater om fortolkningen eller anvendelsen af denne aftale eller af en af de bestemmelser, der er nævnt i denne aftales artikel 1, kan af en af tvistens parter forelægges på et møde mellem repræsentanter for regeringerne for Den Europæiske Unions medlemsstater og for Island og Norge med henblik på bilæggelse inden seks måneder.

Artikel 5

De kontraherende parter er enige om i fællesskab at tage denne aftale op til fornyet vurdering senest fem år efter dens ikrafttræden. Den fornyede vurdering skal især tage sigte på den praktiske gennemførelse, fortolkningen og udviklingen af aftalen, men kan også omhandle spørgsmål som f.eks. konsekvenserne af den videre udvikling i Den Europæiske Union på det område, som denne aftale omfatter.

Artikel 6

1. De kontraherende parter giver hinanden meddelelse om afslutningen af de procedurer, der er nødvendige for, at de kan give deres samtykke til at være bundet af denne aftale.

2. Island og Norge kan, når de giver den i stk. 1 nævnte meddelelse eller på ethvert tidspunkt derefter, hvis dette er fastsat, afgive eventuelle erklæringer som omhandlet i artikel 9, stk. 6, artikel 10, stk. 9, artikel 14, stk. 4, artikel 18, stk. 7, og artikel 20, stk. 7, i EU-konventionen om gensidig retshjælp og artikel 9, stk. 2, i EU-protokollen om gensidig retshjælp.

3. For så vidt angår de relevante bestemmelser i EU-konventionen om gensidig retshjælp træder denne aftale i kraft den første dag i den tredje måned efter den dato, på hvilken generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union har sikret sig, at alle formelle krav er opfyldt for så vidt angår det samtykke til at være bundet af denne aftale, der er givet af parterne eller på deres vegne, eller på den dato, på hvilken EU-konventionen om gensidig retshjælp træder i kraft i henhold til artikel 27, stk. 3, heri, hvis denne dato er den seneste. For så vidt angår de relevante bestemmelser i EU-konventionen om gensidig retshjælp skaber denne aftales ikrafttræden rettigheder og forpligtelser mellem Island og Norge og mellem Island, Norge og de EU-medlemsstater, for hvilke EU-konventionen om gensidig retshjælp er trådt i kraft.

4. For så vidt angår de relevante bestemmelser i EU-protokollen om gensidig retshjælp træder denne aftale i kraft den første dag i den tredje måned efter den dato, på hvilken generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union har sikret sig, at alle formelle krav er opfyldt for så vidt angår det samtykke til at være bundet af denne aftale, der er givet af parterne eller på deres vegne, eller på den dato, på hvilken EU-protokollen om gensidig retshjælp træder i kraft i henhold til artikel 13, stk. 3, heri, hvis denne dato er den seneste. For så vidt angår de relevante bestemmelser i EU-protokollen om gensidig retshjælp skaber denne aftales ikrafttræden rettigheder og forpligtelser mellem Island og Norge og mellem Island, Norge og de EU-medlemsstater, for hvilke EU-protokollen om gensidig retshjælp er trådt i kraft.

5. Efterfølgende opstår sådanne rettigheder og forpligtelser mellem Norge, Island og andre EU-medlemsstater fra den dato, på hvilken EU-konventionen om gensidig retshjælp og/eller EU-protokollen om gensidig retshjælp træder i kraft for sådanne andre EU-medlemsstater.

6. Denne aftale finder kun anvendelse på procedurer med henblik på gensidig retshjælp, der er indledt efter den dato, på hvilken aftalen skaber rettigheder og forpligtelser i henhold til stk. 3 og 4.

Artikel 7

Hvis nye medlemsstater i Den Europæiske Union tiltræder EU-konventionen om gensidig retshjælp og/eller EU-protokollen om gensidig retshjælp, skaber dette rettigheder og forpligtelser i henhold til denne aftale mellem disse nye medlemsstater og Island og Norge.

Artikel 8

1. Denne aftale kan bringes til ophør af de kontraherende parter. Hvis aftalen bringes til ophør af enten Island eller Norge, forbliver den i kraft mellem Den Europæiske Union og den stat, for hvilken den ikke er bragt til ophør.

2. Denne aftales ophør i henhold til stk. 1 får virkning seks måneder efter underretningen om ophør. Procedurer for efterkommelse af anmodninger om gensidig retshjælp, der ikke er fuldført på denne dato, afsluttes i overensstemmelse med denne aftales bestemmelser.

3. Denne aftale bringes til ophør, hvis aftalen af 18. maj 1999, indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne, ophører.

4. Denne aftales ophør i henhold til stk. 3 får virkning fra samme dato som den, på hvilken den i stk. 3 nævnte associeringsaftale af 18. maj 1999 ophører, og for samme part eller samme parter.

Artikel 9

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne aftale.

2. Depositaren offentliggør oplysninger om enhver meddelelse vedrørende denne aftale.

Artikel 10

Denne aftale er udfærdiget i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk, tysk, islandsk og norsk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed.

Hecho en Bruselas, el diecinueve de diciembre de dos mil tres.

Udfærdiget i Bruxelles, den nittende december to tusind og tre.

Hecho en Bruselas, el diecinueve de diciembre de dos mil tres.

Udfærdiget i Bruxelles, den nittende december to tusind og tre.

Geschehen zu Brüssel am neunzehnten Dezember zweitausendunddrei.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκα εννέα Δεκεμβρίου δύο χιλιάδες τρία.

Done at Brussels, this nineteenth day of December, in the year two thousand and three.

Fait à Bruxelles, le dix-neuf décembre deux mille trois.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil ar an naoú lá déag de Nollaig sa bhliain dhá mhíle is a trí.

Fatto a Bruxelles, addì diciannove dicembre duemilatre.

Gedaan te Brussel, de negentiende december tweeduizenddrie.

Feito em Bruxelas, em dezanove de Dezembro de dois mil e três.

Tehty Brysselissä yhdeksäntenätoista päivänä joulukuuta vuonna kaksituhattakolme.

Som skedde i Bryssel den nittonde december tjugohundratre.

Gjört í Brussel nítjánda dag desembermánaðar árið tvö þúsund og þrjú.

Utferdiget i Brussel den 19. desember 2003.

Por la Unión Europea
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Thar ceann an Aontais Eorpaigh
Per l'Unione europea
Voor de Europese Unie
Pela União Europeia
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen

För Europeiska unionen

Fyrir hönd Lýðveldisins Íslands

For Kongeriket Norge

BILAG I

Anvendelse på Gibraltar

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bekræfter som ansvarlig medlemsstat for Gibraltar, herunder også Gibraltars udenrigsanliggender, at denne aftale træder i kraft på Gibraltars område, når EU-konventionen af 2000 om gensidig retshjælp og 2001-protokollen hertil udvides til at omfatte Gibraltar, hvilket først kan ske, når Europarådets konvention af 1959 om gensidig retshjælp er udvidet til at omfatte Gibraltar. Det Forenede Kongerige vil da udpege en relevant gibraltarisk myndighed, der skal være kompetent ifølge aftalen. Enhver formel kommunikation med denne myndighed gennemføres i overensstemmelse med de ordninger, der er aftalt mellem Det Forenede Kongerige og Kongeriget Spanien vedrørende Gibraltars myndigheder inden for rammerne af EU- og EF-instrumenter og hermed forbundne traktater, og som medlemsstaterne og Den Europæiske Unions institutioner blev underrettet om den 19. april 2000. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union sender Republikken Island og Kongeriget Norge en kopi af disse ordninger.

BILAG II

Erklæring fra de kontraherende parter i aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelse af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil.

De kontraherende parter er enige om at konsultere hinanden i nødvendigt omfang, når Republikken Island eller Kongeriget Norge eller en af EU's medlemsstater mener, at der er grundlag herfor, med henblik på at anvende denne aftale mest effektivt, herunder også for at forebygge enhver uenighed om den praktiske gennemførelse og fortolkning af denne aftale. Konsultationen skal tilrettelægges på den mest hensigtsmæssige måde under hensyn til de eksisterende samarbejdsstrukturer.

Erklæring fra Republikken Island og Kongeriget Norge

Republikken Island og Kongeriget Norge erklærer på baggrund af de bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager, der giver mulighed for direkte kontakt mellem de retlige myndigheder, at deres kompetente retlige myndigheder, hvis behovet opstår, vil foretage de nødvendige undersøgelser gennem det europæiske retlige netværks kontaktpunkter med henblik på at fastlægge, hvilken retlig myndighed i en EU-medlemsstat, der har stedlig kompetence til at fremsætte og efterkomme anmodninger om gensidig retshjælp.

Til lovforslag nr. L 77. Skriftlig fremsættelse (27. februar 2008)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Det Centrale Dna-profil-register, retsplejeloven, lov om registrering af køretøjer og lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet.

(Gennemførelse af Prümafgørelsen om udveksling af oplysninger om dna-profiler, fingeraftryk og køretøjer m.v.).

(Lovforslag nr. L 77).

Formålet med lovforslaget er navnlig at foretage de ændringer af lovgivningen, der er nødvendige for at gennemføre udkastet til Rådets afgørelse om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (den såkaldte Prümafgørelse).

Desuden er formålet med lovforslaget at foretage de ændringer af lovgivningen, der er nødvendige for at gennemføre udkastet til Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer.

Formålet med lovforslaget er endelig at gennemføre de ændringer, der er nødvendige for, at Danmark kan tiltræde aftalen af 19. december 2003 mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om anvendelsen af visse bestemmelser i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og 2001-protokollen hertil.

Prümafgørelsen vedrører navnlig udveksling af oplysninger mellem de myndigheder i Den Europæiske Union, som har ansvaret for forebyggelse og efterforskning af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet. Prümafgørelsen vil således forbedre udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union, idet staterne bl.a. giver hinanden elektronisk adgang til visse oplysninger i deres dna-analysedatabaser, fingeraftryksidentifikationssystemer og køretøjsregistre. Endvidere indeholder Prümafgørelsens kapitel 5 en række bestemmelser om andre former for politisamarbejde, herunder bl.a. politisamarbejde i form af bistand i forbindelse med forsamlinger af mange mennesker.

Lovforslaget indebærer ændringer af lov om Det Centrale Dna-profil-register, retsplejeloven og lov om registrering af køretøjer med henblik på at kunne forbedre udvekslingen af oplysninger om dna-profiler, fingeraftryk og køretøjer i forbindelse med opklaring af kriminalitet mv.

Der gives således de andre medlemsstater en begrænset elektronisk adgang til dansk politis dna- og fingeraftryksregistre med henblik på at få oplyst, om en dna-profil eller et fingeraftryk er kendt (et såkaldt "hit"). Der gives derimod ikke direkte adgang til de bagvedliggende personidentificerbare oplysninger om dna-profilen eller fingeraftrykket, og den søgende medlemsstat må derfor i tilfælde af et "hit" fremsætte anmodning til de danske myndigheder via de sædvanlige procedurer om gensidig retshjælp.

For så vidt angår motorkøretøjer indebærer lovforslaget, at der gives de andre medlemsstater online-adgang til oplysningerne i Køretøjsregisteret.

Lovforslaget indeholder også et forslag om fastsættelse af regler om strafansvar og erstatningsansvar for udenlandske embedsmænd, der udfører opgaver i Danmark efter Prümafgørelsen eller efter Rådets afgørelse om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer, samt en særlig bestemmelse om den danske stats erstat-

ningsansvar i tilfælde, hvor brugen af urigtige oplysninger leveret fra en anden stat, der har tilsluttet sig Prümafgørelsen, medfører skade.

EU-aftalen med Island og Norge indebærer, at bl.a. EU-retshjælpskonventionens bestemmelser om aflytning af telekommunikation skal kunne anvendes i forhold til Island og Norge.

Dansk tiltrædelse af EU-aftalen forudsætter alene en mindre ændring af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet med henblik på at skabe udtrykkelig hjemmel til at anvende EU-retshjælpskonventionens artikel 18 og 19 om aflytning af telekommunikation også i forhold til Island og Norge.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale lovforslaget til det Høje Tings velvillige behandling.